

PRŮMYSLOVÉ VLASTNICTVÍ

stati

evropské právo

judikatura

informace ze zahraničí

aktuality

3

2020

© 2020 ÚPV Praha

Vychází 19. 6. 2020

PUBLIKOVANÉ ČLÁNKY
A NÁZORY AUTORŮ SE
NEMUSEJÍ ZTOTOŽŇOVAT
S NÁZORY VYDAVATELE

ŘÍDÍ REDAKČNÍ RADA

Předseda: JUDr. David Štros

Místopředseda: JUDr. Vladimír Zamrzla

Členové:

prof. JUDr. Martin Boháček, CSc.

JUDr. Karel Čermák, Ph.D., LL.M.

Mgr. Miroslav Černý, Ph.D.

Ing. Václav Feiferlík

JUDr. Michal Havlík

Ing. Jindřiška Kubelková

JUDr. Miroslav Kupka

JUDr. Jiří Macek

Ing. Pavel Reichel

Redaktor: Ing. Václav Jansa

PRŮMYSLOVÉ VLASTNICTVÍ vydává Úřad průmyslového vlastnictví, Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč, IČ 48135097, tel. 224 311 555, fax 224 311 566, **e-mail: prumvlast@upv.cz**. Redakční uzávěrka do 1. dne lichého měsíce. Vychází 6x ročně, cena jednoho výtisku 15 Kč, roční předplatné včetně poštovného 169,80 Kč. Rozšiřuje a objednávky včetně zahraničních přijímá Úřad průmyslového vlastnictví, odbor patentových informací, Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč, **e-mail: imrazkova@upv.cz**. Tiskne Reprocentrum, a. s., Bezručova 29, 678 01 Blansko. Indexové číslo MIČ 47692. Evidováno pod č. MK ČR E 4744. ISSN 0862-8726 (Print), ISSN 2336-7199 (Online).

OBSAH

Emil Jenerál: Přežije patentový systém koronavirovou pandemií?	73
Martina Kotyková: Význam ochrany duševního vlastnictví pro hospodářství	77
EVROPSKÉ PRÁVO	83
Emil Jenerál: Revidovaná verze Jednacího řádu stížnostních senátů	83
K rozhodnutí Velkého stížnostního senátu G 2/19	99
K rozhodnutí správní rady EPO, kterým se s účinností od 1. ledna 2020 mění Pravidlo 142 EPC	100
JUDIKATURA	101
Miroslav Černý: Soudní dvůr EU rozhodl ve věci Sky v. SkyKick o nemožnosti prohlásit ochrannou známku za neplatnou z důvodu nejasností a nepřesností v seznamu výrobků a služeb	101

CONTENTS

Emil Jenerál: Will the patent system survive the coronavirus pandemic?	73
Martina Kotyková: The importance of intellectual property protection for the economy	77
EUROPEAN LEGISLATION	83
Emil Jenerál: Revised version of the Rules of Procedure of the Boards of Appeal	83
Decision of the Enlarged Board of Appeal G 2/19	99
Decision of the Administrative Council of EPO amending Rule 142 of the EPC with effect from 1 January 2020	100
JUDICATURE	101
Miroslav Černý: The Court of Justice of the EU ruled in Sky v SkyKick that a lack of clarity and precision in the list of goods and services cannot be considered to be a ground of invalidity	101

Ing. Emil JENERÁL

PŘEŽIJE PATENTOVÝ SYSTÉM KORONAVIROVOU PANDEMII?

Současná pandemie vyvolává celou řadu otázek, na které se na celém světě usilovně hledají i odpovědi. Nejde zdaleka jen o otázky spojené s hledáním řešení (diagnostických a léčebných metod, léčiv či vakcín) jak tuto pandemii co nejrychleji zastavit, ale také, jak se s důsledky této krize vypořádat, mj. jak minimalizovat ztráty spojené s výrazným globálním utlumením ekonomických aktivit.

A jak už bývá „dobrým zvykem“ budou se hledat i „viníci“. Tak jako při minulých ekonomických krizích, i tentokrát existuje v určitých kruzích snaha svalit alespoň část viny i na podle nich „archaický“ patentový systém, který je obviňován mj. z toho, že se při hledání řešení, zejména v oblasti zdravotnictví, nepostupuje kolaborativním způsobem. Jednotlivé farmaceutické firmy či výzkumné instituce mezi sebou naopak soutěží kdo přijde s diagnostikou, vakcínou, léčivem či terapií jako první, a jako takový si zajistí i monopolní patentová práva¹ a tím možnost požadovat „přemrštěnou“ cenu. A od těchto úvah již není daleko požadavek na zrušení patentového systému jako takového. Není tedy jisté od věci se na údajnou „archaičnost“ stávajícího patentového systému podívat detailněji.

Je skutečností, že ve vyspělých zemích původně zamýšlená, stimulační funkce patentů je postupně nahrazována funkcí strategickou. Velké společnosti se tak snaží vytvářet rozsáhlá portfolia patentových přihlášek a patentů, aby s nimi mohly obchodovat (klíčové licence), získávat na základě nich úvěry u bank a v neposlední řadě zastrášovat konkurenci, zejména kapitálově slabší, která si nemůže dovolit soudní ochranu. Tento trend pak postupně přebírají i země, kterým bylo nutno ochranu duševního vlastnictví nejprve vnutit (Čína).

Tato inflace v oblasti patentů pochopitelně vede ke kapacitním problémům v čelných patentových úřadech, zejména pak v dynamicky se rozvíjejících oblastech (zpracování dat, telekomunikace, biotechnologie), přičemž této dynamice nestačí s dechem většina patentových úřadů, ať již pokud jde o odbornost examinátorů či dokumentaci o příslušném stavu techniky. To pak někdy vede k udělování patentů na (z hlediska skutečných odborníků) triviální vynálezy, které nejsou dostatečně v patentových spisech objasněné, a vytváření tak obtížně proniknutelné houštiny, navíc i vzájemně se překrývající se práv.

Vše výše uvedené je dostatečně známé a bylo již mnohokrát diskutováno na různých mezinárodních fórech. Řešení této situace se ovšem nenalézá snadno, protože skutečně účinné by řešení bylo pouze tehdy, pokud by mělo globální dopad. Řešení asi nelze hledat ve vytváření „dokonalejších podmínek patentovatelnosti“, ale spíše v důsledném uplatňování těch stávajících. Pochybnosti však panují v tom, zda patentový systém je schopen vstřebat, tj. zda je vhodný pro všechny nově vznikající oblasti „techniky“. V současnosti se to týká nejen aplikací umělé inteligence, ale aplikací softwaru obecně, kde příslušné patentové přihlášky nezahrnují zdrojový kód, bez kterého je např. proveditelnost vynálezu třetími osobami velmi pochybná.

K dobrému obrazu patentového systému pak nepřispívají ani alternativní formy ochrany vynálezů, tj. užité vzory, malé či inovativní patenty apod., které poskytují v zásadě srovnatelnou ochranu jako patenty, ale neprocházejí žádným věcným průzkumem, takže

se v nich koncentrují všechny výše uvedené nečnosti.

Jistě správná úvaha, že by přihlašovatelé měli přihlašovat pouze významné vynálezy a patentové úřady udělovat jen nesporné patenty, by tak předpokládala změny v chování zainteresovaných subjektů. Zejména v zemích, které usilují o dosažení konkurenceschopnosti svých produktů by bylo asi v současnosti obtížně vysvětlitelné, aby se chovaly „správně“ a nekopirovaly strategii svých silnějších konkurentů. Taková iniciativa by musela v našem regionu vyjít alespoň z úrovně EU.

Vzhledem k tomu, že patentová práva v České republice jsou v současnosti ve své většině založena na evropských patentech, musí tak být věnována pozornost jak příslušné evropské legislativě, tak i praxi EPÚ, aby evropské patenty byly důkazem, že patentový systém stále ještě plní svoje původně zamýšlené funkce. Opodstatnění existence užitných vzorů a obdobných institutů by rovněž nemělo zůstat stranou úvah.

S kritikou patentového systému je to pak obdobné, jako v jiných oblastech, kritiků jako máku, konstruktivních námětů jako šafránu, pokud jsou vůbec.

Není skutečně jednoduché si představit svět bez patentů. Alespoň ne pro ty, kteří si to opravdu zkusili představit. Pokud patříte k těm, kteří jsou proti patentům zaujati obecně, nebo si myslíte, že patentový systém je v zásadě překonán, můžete žít v představě, že si lze svět bez patentů představit lehce. A vaše představa tak může být určitým druhem utopie: žádné softwarové patenty, žádné patenty na obchodní metody, žádné „genové patenty“, žádní patentovní trollové, žádné zneužití „FRAND“, žádné kauzy typu Apple versus Samsung versus Oracle versus Google versus Motorola versus Microsoft, atd.

To ale není skutečná představa o světě bez patentů. To je pouze představa o světě bez určitých „trablů“ s patenty spojených. Pokud si opravdu chcete představit svět bez pa-

tentů – nebo lépe s nějakou jinou formou práv k duševnímu vlastnictví – musíte se pokusit o vyhodnocení všech ostatních důsledků takového hypotetického scénáře.

Nejprve si musíte ujasnit o jaký scénář skutečně usilujete. Chcete si představit svět, ve kterém patenty nikdy neexistovaly, nebo přes noc zmizely? Druhý scénář je praktičtější, nebo je, alespoň teoreticky i když naprosto nepravděpodobně, možný. První scénář je však zajímavější, neboť podněcuje k hledání představ o zcela odlišných modelech podpory inovací a technologického pokroku, které by při absenci patentů mohly být přijaty. V každém případě však jsou hypotetické úvahy potenciálně poučné, neboť vyžadují posouzení možných nepříznivých důsledků absence patentového systému. Současný stav je však takový, že ve většině tzv. analýz a komentářů jsou prakticky výlučně kritizovány jen nepříznivé aspekty současného patentového systému, což vede k nespravedlivým předpokladům.

Rešerše v Googlu potvrzuje, že existují tisíce on line zveřejněných článků, komentářů a informací na blogech, které ukazují na patentový systém „v troskách“. Svědčí to však pouze o tom, jak je tento názor v určitých společenských kruzích (tj. těch, kteří takto články, komentáře a informace na blogech publikují) populární. Rozhodně to však nedokládá, že patentový systém v rozkladu skutečně je. Není sice perfektní – a ani nikdy nebude – ale v troskách rozhodně není.

Dále uvedené je tak třeba považovat za příspěvek, nezaujatě nahlížející na současný patentový systém, na účel, kterému slouží, na roli, kterou hraje v inovacích, byznysu a politice, na to co funguje dobře a co nikoli, a také na to co by se mohlo v praxi udělat, aby některá nejhorší zneužití systému byla co nejvíce potlačena.

Dokud zde bude existovat obchod, dotud zde budou existovat i monopoly. Některé monopoly jsou přirozené (např. tam, kde náklady existence více soutěžitelů na trhu převyšují potenciální zisk ze soutěže), některé jsou „po-

volovány“ (stát např. uděluje či umožňuje monopol, aby dosáhl svých politických cílů, které by od volného trhu nebylo možno očekávat) a některé se nyní běžně označují za „ilegální“ monopoly (vzniklé např. díky zneužití tržní síly či utajovaným dohodám mezi formálními soutěžiteli).

Patenty patří k monopolům „povolovaným“, zamýšleným pro dosažení politických cílů, jako je odměňování inovační činnosti či „podpoře technického pokroku“. Formální systémy udělování patentů na vynálezy vzešly z neformálních – a obecně úplatných – mechanismů, kdy hlavy států udělovaly monopolní privilegia podle vlastního uvážení. Benátský zákon z roku 1474 formálně uznal, že by pro udělení monopolu měl být nastaven určitý objektivní princip – přínos pro stát – a že by měl být omezený co do rozsahu i času. Britský Statute of Monopolies z roku 1623 panovníku právo udělovat monopoly odebral a všechny dosavadní prohlásil za ilegální s výjimkou těch, které splňují kriteria toho, co dnes považujeme za vynález, pro které byla možné rozsahem a časově omezená privilegia udělovat. Tím byly položeny základy moderního patentového systému.

Samozřejmě tomu tak nemuselo být. Trhu mohlo být umožněno fungovat zcela svobodně bez omezení vyplývajících z patentů. Nemusel zde být žádný mechanismus k tomu, aby inovace, se kterou přišel jeden z účastníků trhu, mohla být volně kopírována ostatními. Není pochyb o tom, že mnozí lidé by i tak přicházeli s inovacemi – někdo to má prostě „v krvi“, nicméně je obtížné si představit, že by z toho nějak zvlášť profitovali, když by ty úspěšné z nich mohli jejich konkurenti beztrápně napodobovat.

Je nemožné si představit, jak by se svět jednadvacátého století bez patentů odlišoval, nicméně je nesporné, že by odlišný jistě byl. Existoval by investiční rizikový kapitál? A pokud ano, jak by se činila investiční rozhodnutí? Proč by měli investoři podstupovat risk spojený s vložením svých peněz do podnikání založeného na myšlence, kterou

lze v momentě, kdy se ukáže být úspěšnou, snadno a rychle napodobit?

Je také vysoce nepravděpodobné, že by zde při absenci patentů existovaly farmaceutické firmy v soukromých rukou. Je sice pravda, že spotřebitel (nebo daňový poplatník) stejně náklady na vývoj léku uhradí v konečné ceně léčiva. Patentový systém však farmaceutickým firmám umožňuje počítat s rizikem výzkumu a vývoje předem, neboť vědí, že v soutěžním prostředí jim úspěšný výsledek poskytne dostatečný zisk na investice po celou dobu platnosti patentu.

Jak by asi vypadal model výzkumu a vývoje léčiv při neexistenci patentů? Mohl by být buď subvencován státem, takže náklady by plně nesli daňoví poplatníci, nebo by farmaceutický průmysl mohl být vysoce regulován, aby se tak bránilo paralelnímu výzkumu a vývoji, což by vedlo spíše ke vzniku povolených monopolních společností než k monopolům na individuálně vyvinutá léčiva. Žádná z těchto alternativ se nejeví být nějak zvlášť atraktivní.

Pokud bychom tak chtěli začít znovu od počátku, pak - s výhodou zpětného pohledu - je celkem možné, že bychom se znovu rozhodli vytvořit patentový systém, ve kterém je odpovědnost za inovace svěřena soukromým společnostem, vystaveným plně konkurenčnímu trhu. Navzdory všemu co bylo napsáno však patentové monopoly zůstávají být výjimkou z pravidla - volné soutěže.

Náhlé opuštění stávajícího patentového systému jako celku by ve střednědobém horizontu bylo pohromou. Celá průmyslová odvětví, taková jako farmaceutický průmysl, by - přes noc - přišly o své obchodní strategie a řadě malých firem a start-ups by se zhroutily jejich hodnotové propozice, tj. kombinace benefitů a ceny nabízené zákazníkům. V postindustriální „znalostní ekonomice“ mnohdy jedinou skutečně hodnotnou věcí, kterou některé firmy vlastní, je totiž jejich duševní vlastnictví, které jim přináší zisk jen díky tomu, že jej lze chránit před napodobením ze strany konkurence.

V dlouhodobém horizontu by pak bezpochyby vznikly nové modely. Ale tomu by předcházely obrovské otřesy a strasti pro mnoho podniků a jejich zaměstnanců - kteří těží ze systému současného. Vedlo by to ke světu s dominantními velkými společnostmi, které by byly technicky a finančně schopné napodobovat a obsorbovat veškeré nové technologie, tj. k redukci počtu hráčů ve všech průmyslových odvětvích, k omezení konkurence a tím i k méně inovacím.

Na druhé straně by zde již nebyly patentové trollové, medializované patentové spory mezi velkými světovými společnostmi ubírající na kapacitě národních soudů, spory o spravedlivé licenční podmínky u patentů, které jsou klíčové pro standardy, a další nedostatky stávajícího systému.

V širším a zejména historickém kontextu a nadhledu se však tyto projevy jeví být spíše přechodnými nepřijemnostmi než nedostatky zásadního charakteru. A v každém případě pak řešením těchto problémů není úplné zavrnutí patentového systému. Ale ani často požadované vyloučení z patentovatelnosti alespoň tzv. softwarových vynálezů by nebylo řešením. Pokud bychom totiž vycházeli jen z tvrzení jejich kritiků, tj. že tyto patenty ve skutečnosti technický pokrok brzdí, pak jak vysvětlit, že šest z deseti světových softwarových firem s největšími příjmy jsou americké firmy, tj. firmy ze státu, kde jsou shora uvedené „nešvary“ patentového systému nejvíce rozšířené. Patentové spory zahrnující softwarové patenty se tak spíše jeví jako přirozená charakteristika konkurenčně vypjatého průmyslového odvětví.² To se samozřejmě netýká jen softwarově zaměřených společností. Software stále více představuje cestu pro inovace ve všech průmyslových oblastech. Tak např. vynález týkající se optimálního dávkování paliva do motoru by sice bylo možné realizovat na čistě mechanickém principu, ale za cenu zvýšení celkové hmotnosti vozidla, čímž by byl dosažený efekt (úspora paliva) eliminován. Využitím softwarem řízených

mikroprocesorů k témuž účelu došlo naopak ke zvýšení efektivity, spolehlivosti a bezpečnosti, to vše s nižšími náklady. A tak bychom mohli pokračovat. Jde tak jen o to, aby bylo možné získat patentovou ochranu jen na praktickou technickou aplikaci softwaru a nikoli na abstraktní ideu samotnou (samozřejmě při splnění dalších podmínek patentovatelnosti, tj. novosti, vynálezecké činnosti, atd.). Jde jen o zdánlivě jednoduchý úkol. Nejvýznamnější patentové úřady a soudy na celém světě se s ním potýkají již řadu let, přičemž ke všeobecné spokojenosti odborné (ale i laické) veřejnosti s jimi aplikovanými postupy hodnocení softwarových vynálezů je ještě daleko. Je to dáno i tím, že USA v minulosti přijaly v tomto směru velmi liberální postoj a ten se nyní postupně snaží soudní judikaturou zpřísnovat, zatímco v případě Evropského patentového úřadu a evropských států je tomu spíše naopak.

Další problémy jsou spojeny s patenty chránícími řešení, která jsou pro fungování určitého produktu nezbytná z hlediska určitých standardů, např. pro spojení mobilních telefonů se sítěmi vyšší generace. Takové patenty skutečně mohou zajišťovat monopolní postavení. Aby se jejich majitelé vyhnuli problémům s orgány dohlížejícími na hospodářskou soutěž, zavazují se běžně k poskytnutí licence jejich soutěžitelům, a to na základě spravedlivých, přiměřených a nediskriminujících podmínek („fair, reasonable and nondiscriminatory“ - FRAND).

Rozdílné názory na to, jaké by FRAND licenční poplatky měly být přispěly k patentovým a protikartelovým sporům. Která strana získá ve sporu navrch závisí od toho, na které straně Atlantiku se nacházíte. Americké soudy se obecně zdráhají vyhovět žalobám majitelů patentů na porušování patentů ze strany společností, které nechtějí přistoupit na požadovanou výši licenčních poplatků. Zejména se to týká případů, kdy by rozsudek znamenal vytlačení výrobků potenciálního nabyvatele licence z trhu. Namísto toho se v poslední době soudy buď snaží přimět strany k mimosoudnímu

finančnímu vypořádání sporu, nebo stanoví FRAND podmínky sami. Většího úspěchu naopak dosahují majitelé takových patentů v Evropě, zejména v Německu. Dlužno ovšem dodat, že americký soudce má pro svůj „pro-soutěžní“ pohled více možnosti uvážení než má jeho evropský protějšek.

Kritizovat patentový systém či navrhnout jeho částečné, resp. úplné zrušení nestačí. Je to snadné zejména tam, kde skutečně dochází ke zneužití systému. Méně snadné je zavrhnout po staletí budovaný systém, který nadále podporuje různé formy komerčně využitelných inovací.

V některých případech představují patentové monopoly pro privátní sektor alternativu jiných forem státem povolených monopolů či

regulace. V ostatních případech jsou pak pouze mechanismem k ochraně vnitřní hodnoty inovací před napodobením konkurencí, takže představují komerčně slibnou komoditu.

Zapomínat nelze ani na to, že pro krizové situace znají jak národní patentové předpisy, tak i mezinárodní úmluvy (Pařížská ujednání, TRIPs) mechanismy, jak v případě např. pandemických krizí omezit účinky patentů ve veřejném zájmu, např. udělením nucených licencí.

Opravdový plán na omezení či zrušení role patentů v moderních společenstvích bude muset tyto otázky vyřešit. Pouhé tvrzení, že nejsou pro praxi nezbytné, s odůvodněním, že jsou v zásadě zbytečné, však dostatečným důvodem k radikální reformě není.

1 Tak např. v databázi Espacenet bylo k 10. 4. 2020 zveřejněno již cca 1500 dokumentů, u kterých se v názvu či abstraktu vyskytlo slovo „coronavirus“, přičemž v této databázi jsou pouze ty přihlášky, které byly zveřejněny až po uplynutí 18 měsíců od data prvního podání.

2 Konečně to není nic nového, podobné patentové „šarvátky“ tu v minulosti byly i v jiných oblastech, jako např. v případě šicích strojů, letectví, zemědělství, telegrafii. Jakmile se na trhu objevila nějaká převratná technická novinka, v západě ji doprovázely patentové spory a zpochybňování patentového systému jako takového.

Ing. Martina KOTYKOVÁ, Ph.D.

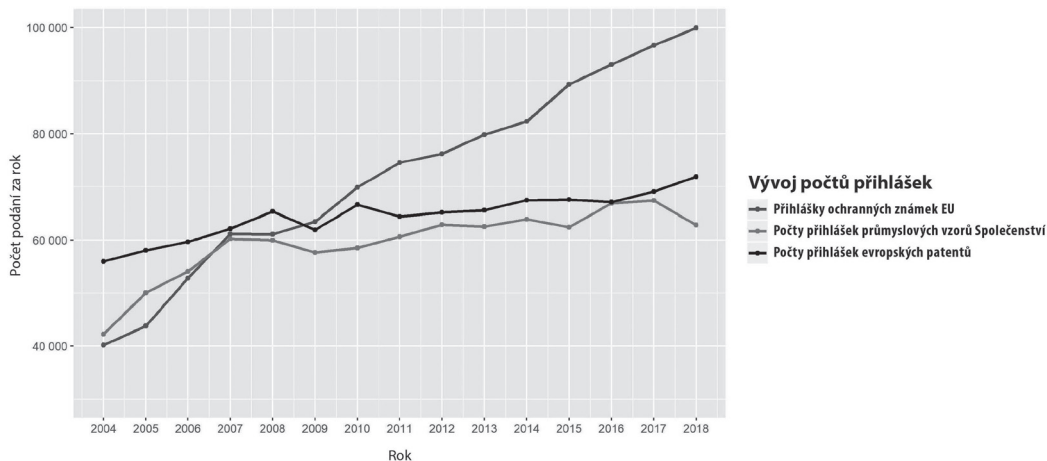
VÝZNAM OCHRANY DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ PRO HOSPODÁŘSTVÍ

1. Souvislost využívání ochrany duševního vlastnictví a HDP

Článek poukazuje na fakt, že odvětví intenzivně využívající ochrany duševního vlastnictví se podílí na HDP ve velké míře. Dále je v článku analyzována problematika zacházení s duševním vlastnictvím ve výrobní sféře a problematika vymáhání práv z duševní-

ho vlastnictví. Většina poznatků, uvedených v článku, pochází ze studií EUIPO a ze studie TC AV. Uvedené analýzy byly zkomponovány pro analytickou část Koncepce podpory ochrany průmyslového vlastnictví, kterou Úřad průmyslového vlastnictví zpracovává na základě úkolu daného Inovační strategií České republiky 2019–2030. Závěr obsahuje doporučení pro současnou hospodářskou situaci.

Vývoj počtů přihlášek jednotlivých předmětů průmyslových práv

Rozvoj znalostní ekonomiky, globalizace trhů a rostoucí složitost produktů a služeb zvyšuje význam nástrojů, kterými lze chránit individuální průmyslové vlastnictví a současně přispívat k rozvoji společnosti jako celku zpřístupňováním nejnovějších technických poznatků. Vyvážený systém ochrany průmyslového vlastnictví tak přináší nejen náležitou odměnu tvůrcům inovací, ale stimuluje celkové inovační prostředí.

V mnoha institucích a firmách hodnota nehmotného majetku daleko převyšuje hodnotu jejich majetku fyzického. Stav péče o nehmotný majetek v Evropě se odráží ve vývoji přihlášek patentů, ochranných známek a průmyslových vzorů evropských přihlašovatelů. V posledních dvou desetiletích lze sledovat, až na malé výkyvy, rostoucí trend.

Inovace jsou klíčovým tématem „Strategie Evropa 2020“, desetileté strategie růstu přijaté Evropskou unií s cílem vytvořit konkurenceschopnější ekonomiku s vyšší zaměstnaností. Dosažení tohoto cíle závisí na několika různých faktorech, ale účinný systém práv duševního vlastnictví patří bezpochyby

mezi nejdůležitější, vzhledem k schopnosti duševního vlastnictví podporovat kreativitu a inovace v celé ekonomice.

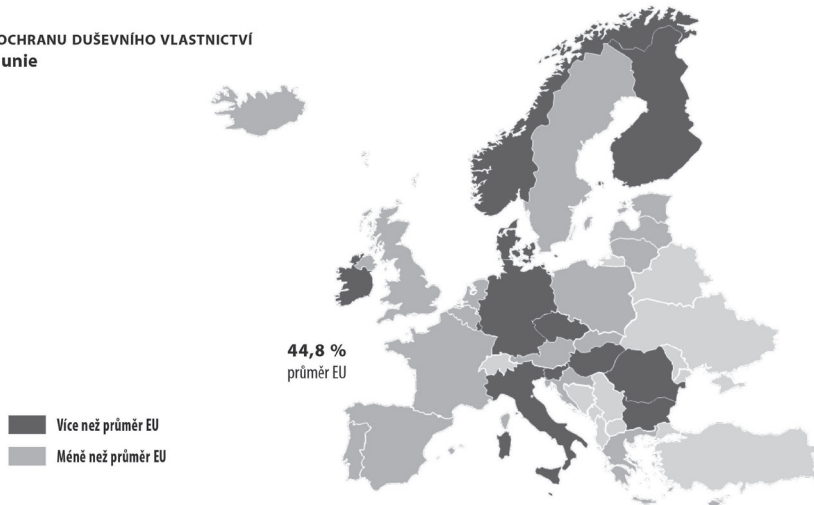
Studie Evropského patentového úřadu (EPO) a Úřadu Evropské Unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)¹ ukazují, že odvětví, která intenzivně využívají systém průmyslového vlastnictví, vytvářejí v EU ročně 45 % HDP (6,6 bilionu EUR) a představují 63 milionů pracovních míst (29 % všech pracovních míst). Další 21 milionů lidí je zaměstnáno v odvětvích, která dodávají těmto odvětvím zboží a služby.

2. Vymáhání práv z duševního vlastnictví

Paděláním, nedovoleným napodobováními dalšími praktikami porušujícími práva z průmyslového vlastnictví přicházejí majitelé průmyslových práv o nejen oprávněný zisk, ale mohou být poškozováni i dalším závažným způsobem. Nižší kvalitou napodobením mohou přicházet o dobré jméno a ztrácet důvěru svých zákazníků. Na straně spotřebitelů mohou padělky představovat značná zdravotní a bezpečnostní rizika.

Podíl odvětví využívajících ochranu duševního vlastnictví na HDP v rámci zemí EU a EFTA

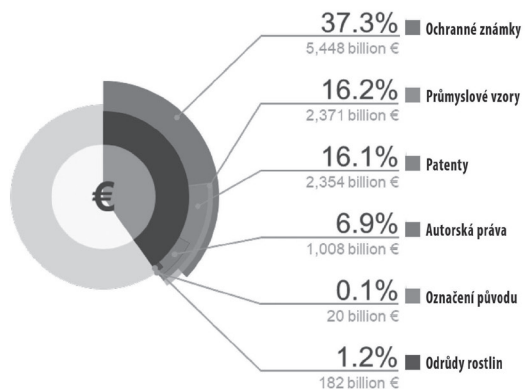
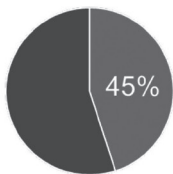
ODVĚTVÍ VYUŽÍVAJÍCÍ OCHRANU DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ se na HDP Evropské unie podílejí 44,8 %.

Podíl odvětví využívajících ochranu duševního vlastnictví na HDP Evropské unie

ODVĚTVÍ VYUŽÍVAJÍCÍ OCHRANU DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ:

6,6 bil. EUR přidané hodnoty
nebo 45 % HDP Evropské unie

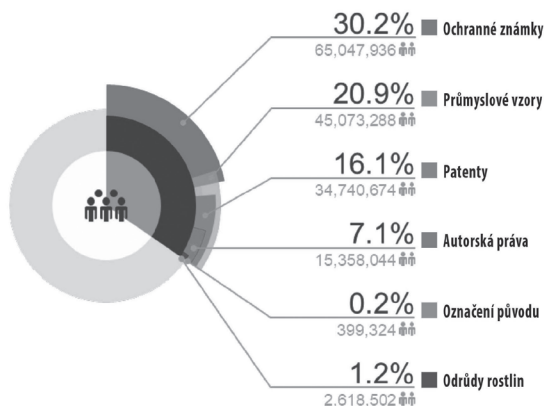

Pracovní místa v odvětvích využívajících ochranu duševního vlastnictví

ODVĚTVÍ VYUŽÍVAJÍCÍ OCHRANU DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ:

84 milionů pracovních míst

39 % pracovních míst v EU

Podle studie o obchodu s padělkami a s pirátskými výrobky, kterou zpracovaly OECD a EUIPO², vzrostl celosvětový trh s padělkami na hodnotu 460 miliard eur, což činí 3,3 procenta celosvětového obchodu. Podle údajů za ČR každoročně vlivem padělaného zboží dochází ke ztrátám ve výši 16,16 miliardy Kč, což představuje 8,2 % všech prodejů. Celkově hodnota ušlých tržeb v ČR podle analýzy činí 1 530 Kč na osobu.

V roce 2019 vydal EUIPO studii o rizicích, která pro spotřebitele představují padělků³. Z výzkumu vyplynulo, že padělané výrobky často vyrábějí zločinecké sítě. Podniky záměrně porušující práva duševního vlastnictví, obvykle nedbají na kvalitu a na bezpečnost výrobků. Výrobky tak mohou obsahovat látky nebo složky, které nesplňují evropské bezpečnostní normy, a představují potenciálně nebezpečná rizika pro zdraví a bezpečnost spotřebitelů.

Statistiky Celní správy ČR však ukazují, že jak hodnota, tak množství zajištěného padělaného zboží v posledních letech klesají.

Vrcholu dosáhly ve zmíněném roce 2016, kdy celníci zajistili téměř pět milionů kusů padělků, jejichž hodnota přesahovala 625 milionů korun. V roce 2018 to však bylo pouze lehce přes 378 tisíc kusů, jejichž hodnota přitom byla nižší než 380 milionů korun.

Opačný vývoj lze naopak sledovat u České obchodní inspekce, která v roce 2018 zabavila celkem 41 379 kusů padělků, což je o 2 994 kusů padělků více než v roce 2017. Vzrostla také hodnota tohoto zadrženého zboží. Zatímco v roce 2017 činila necelých 84 milionů korun, v loňském roce to už bylo více než 92 milionů.

Produkce padělků je celosvětovým problémem, lze se tak s nimi v hojně míře setkat v celé řadě zemí. Podle studie EUIPO a OECD jsou však dlouhodobě největšími zdrojovými státy pirátských výrobků Čína a Hong Kong.

Studie EUIPO a OECD dále uvádí, že mezi nejvíce padělané zboží patří zejména spotřebitelské výrobky jako obuv, oděvy, kožené výrobky, elektronika, hodinky, parfémy,

hračky. Velmi podobná je v tomto směru situace i na českém trhu. Z pohledu statistik se dlouhodobě drží na špici oděvy, obuv a různé doplňky.

Významný segment však podle ní tvoří i průmyslové zboží. Patří do skupiny často padělaných komodit, neboť se mnohdy jedná o spotřební zboží, po kterém je velká poptávka. Z pohledu běžného spotřebitele můžeme upozornit například na náhradní díly k osobním automobilům. Tato skutečnost vyplývá z faktu, že tuzemský průmysl se výrazně orientuje právě na produkci automobilů.

Zmíněné padělky průmyslového zboží však v sobě zároveň mohou skrývat výrazné nebezpečí, zejména pokud se jedná o součástky složitějších strojů.

3. Kvalita padělaných výrobků

V červnu 2019 vydal EUIPO studii Kvalitativní studie o rizicích, která pro spotřebitele představují padělky⁴.

Z výzkumu vyplynulo, že padělané výrobky často vyrábějí zločinecké sítě. Podniky podílející se na výrobě zboží, které záměrně porušuje práva duševního vlastnictví, obvykle nedbají na kvalitu a, co je horší, ani na bezpečnost výrobků. Výrobky mohou obsahovat látky nebo složky, které nespĺňují evropské bezpečnostní normy, a tudíž představují potenciálně nebezpečná rizika pro zdraví a bezpečnost spotřebitelů, přičemž tak nespĺňují požadavek, že na trh EU lze uvádět pouze bezpečné výrobky.

Evropské středisko pro sledování porušování práv duševního vlastnictví zkoumalo souvislosti mezi padělanými a nebezpečnými výrobky jak z hlediska porušování práv duševního vlastnictví, tak z hlediska nedodržování platných bezpečnostních a zdravotních norem. Za tímto účelem se zaměřilo na různé možnosti shromáždění dostupných kvalitativních a kvantitativních údajů, které by mohly být pro tuto studii užitečné. Kvalitativní studie⁵ dokládá rozsah zdravotních rizik, která představují padělané výrobky, a to na základě

údajů z varování předložených orgány dozoru nad trhem v EU v rámci „systému rychlého varování pro nebezpečné nepotravinářské výrobky“ (systému RAPEX), který spravuje Evropská komise. Systém RAPEX je jediným dostupným systémem pro nahlásování opatření přijatých orgány v souvislosti s nebezpečnými výrobky, které se nacházejí na trzích v evropských zemích.

Systém RAPEX se konkrétně vztahuje na výrobky, které jsou nebezpečné a zároveň padělané (nebo přinejmenším existuje podezření, že jde o padělky) a které jsou takto označeny příslušnými orgány dozoru nad trhem. Zpráva se zaměřuje na sedm rizik, na která analyzovaná varování poukázovala nejčastěji. Těmito riziky, která představují přibližně 92 % všech rizik identifikovaných ve varováních, jsou chemické látky a nebezpečí zranění, úskrcení, udušení, úrazu elektrickým proudem, poškození sluchu a nebezpečí požáru. Z analýzy varování hlášených v systému RAPEX v letech 2010–2017 vyplývá, že:

- 97 % zaznamenaných nebezpečných padělaných výrobků bylo vyhodnoceno jako výrobky představující závažné riziko.
- Varování se týkají nejčastěji hraček a dále oděvů, textilu a módních doplňků. Koncovými uživateli výrobků, které byly nahlášeny jako nebezpečné a padělané, byly v 80 % případů děti (jednalo se o hračky, výrobky pro péči o děti a dětské oděvy).
- Nejčastěji uváděné riziko (32 %) souviselo s expozicí nebezpečným chemickým látkám a toxinům, které mohou v důsledku bezprostřední nebo dlouhodobé expozice způsobit akutní nebo dlouhodobé zdravotní problémy.
- U 24 % nebezpečných výrobků nahlášených jako padělky uživatele ohrožovalo více než jedno riziko.
- Příčiny identifikovaných rizik byly různé – od nekvalitně vyrobených výrobků, pou-

žívání nekvalitních materiálů a součástek po nedostatečné porozumění předpisům či bezpečnostním mechanismům.

- Nejvýznamnější zemí původu nebezpečných padělaných výrobků v EU byla Čína, z níž v letech 2010–2017 pocházelo 73 % těchto výrobků, zatímco z Evropské unie pocházelo 13 %.

V ČR v případě neoprávněného zásahu do práv z průmyslového vlastnictví je, podle zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, možno se domáhat u soudu zejména, aby porušování práva bylo zakázáno a aby následky porušení byly odstraněny, případně vymáhat náhradu škody. V oblasti vymáhání práv z průmyslového vlastnictví působí zejména Policie ČR, Celní správa ČR a Česká obchodní inspekce.

4. Odhad zacházení s průmyslovým vlastnictvím ve výrobní sféře

Ve většině českých podniků, zejména malých a středních, není systémové řízení nehmotného vlastnictví zavedeno dostatečně, nebo vůbec. Nevytvářejí se dlouhodobé strategie ochrany průmyslového vlastnictví, zejména v oblasti patentové ochrany, nesledují se příslušná patentová oblast nebo patentová portfolia konkurenčních firem. Schází vynálezecké a zlepšovateľské statusy, které by podrobněji řešily postup při vytvoření vynálezu zaměstnanci a jejich odměňování. Každopádně existuje přímá úměra mezi velikostí firmy v ČR a využíváním formálních nástrojů ochrany technických řešení, zejména patentů.⁶

Ke zlepšení stavu chybí nabídka privátních metodicko-konzultačních služeb, sloužících především malým a středním podnikatelům, kteří nemají vlastní odpovídající pracoviště. Patentoví zástupci a advokáti věnující se průmyslovému vlastnictví tyto komplexní služby zpravidla neposkytují. Obecně zaměřené služby nabízí veřejný sektor, např. Technolo-

gické centrum Akademie věd (TC AV) v rámci služeb Enterprise European Network⁷ nebo ÚPV.⁸ Poradenské služby v oblasti transferů technologií a znalostí nabízejí či zprostředkovávají spolky, jako je Transfera.cz⁹ nebo Licensing Executives Society Česká republika a Slovensko, z.s.¹⁰

Podrobněji lze dokumentovat uvedený stav na základě výsledků šetření provedených TC AV ČR¹¹.

Průzkum 150 českých převážně malých a středních inovačních firem z pěti průmyslových sektorů (strojírenství; elektrotechnika; automobilový, letecký a železniční průmysl; tzv. nové technologie; ICT) ukázal, že firmy k ochraně svých inovací využívají hlavně užitečných vzorů, patentů a ochranných známek spolu se strategií neustálých inovací, udržováním náskoku před konkurencí a utajováním. Nejintenzivnější ochrana patenty a užitečnými vzory, ale současně i utajováním, byla zjištěna u firem v sektoru nových technologií, kde patentovou ochranu využívá více než 80 % firem. ICT firmy naopak patentují zřídka a své inovace (software) si chrání především autorským právem. V celém zkoumaném souboru firem existuje jasná souvislost mezi intenzitou patentování a velikostí firem; menší firmy využívají patentů výrazně méně často než firmy větší. Důvody, proč firmy ochrany patentem užívají, souvisejí hlavně s obranou proti konkurenčním imitacím, nicméně častým důvodem jsou i strategické úvahy jako například blokování konkurence patenty, prevence soudních sporů, a firemní pověst. Hlavním faktorem, který firmy od patentování odrazuje, jsou finanční náklady spojené s přihlašování a udržováním patentu i k vedení případných soudních sporů. Celkově však bez ohledu na průmyslové sektory, velikost podniku i intenzitu patentování považují firmy za významnější ochranu obchodním tajemstvím. Porovnání s výsledky analogických zahraničních průzkumů ukazuje, že tyto rysy a motivace českých firem jsou v zásadě podobné jako u firem v EU a v Severní Americe.

Závěr

Uvedený článek dokumentuje fakt, že na růstu HDP se významně podílí odvětví intenzivně využívající ochranu duševního vlastnictví. Pro Českou republiku je významná skutečnost, že české výrobní podniky mají rezervy ve využívání ochrany průmyslového vlastnictví a pro zlepšení celkové hospodář-

ské situace České republiky by bylo vhodné se pokusit tuto situaci změnit. Dále by bylo vhodné zlepšit vymáhání práv z duševního vlastnictví, kde dlouhodobě zdrojovými státy výrobků porušujících práva duševního vlastnictví jsou Čína a HongKong. Studie EUIPO dokladuje, že kvalita padělaného zboží může být pro spotřebitele nebezpečná.

- 1 https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/observatory/documents/IPContributionStudy/IPR-intensive_industries_and_economicin_EU/WEB_IPR_intensive_Report_2019.pdf
- 2 https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/observatory/documents/reports/trends_in_trade_in_counterfeit_and_pirated_goods/trends_in_trade_in_counterfeit_and_pirated_goods_en.pdf
- 3 https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/observatory/documents/reports/2019_Risks_Posed_by_Counterfeits_to_Consumers_Study/2019_Risks_Posed_by_Counterfeits_to_Consumers_Study_Executive_SUMMARY_EN_CS.pdf
- 4 https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/observatory/documents/reports/2019_Risks_Posed_by_Counterfeits_to_Consumers_Study/2019_Risks_Posed_by_Counterfeits_to_Consumers_Study_Executive_SUMMARY_EN_CS.pdf
- 5 Zpráva z roku 2017 o situaci v oblasti padělaní a pirátství v EU: https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/observatory/documents/reports/Executive%20Summary%20Situation%20Report%20EUIPO-Europol_cs.pdf.
- 6 Suchý, V., Ochrana duševního vlastnictví v českých technologických firmách – její prostředky, strategie a význam pro firemní rozvoj, in Ergo 2015, 10, 2–3, 21–29
- 7 <https://www.enterprise-europe-network.cz/poradenstvi/dusevni-a-prumyslove-vlastnictvi>
- 8 <https://www.upv.cz/cs/sluzby-uradu/IPDiagnosis.html>
- 9 <https://www.transfera.cz/>
- 10 <http://www.les-crs.org/les-crs.html>
- 11 Suchý, V., Ochrana duševního vlastnictví v českých technologických firmách – její prostředky, strategie a význam pro firemní rozvoj, in Ergo 2015, 10, 2–3, 21–29

EVROPSKÉ PRÁVO

Revidovaná verze Jednacího řádu stížnostních senátů

Rozhodnutím Správní rady EPO ze dne 26. června 2019 došlo s účinností od 1. ledna 2020 k podstatným změnám v Jednacím řádu stížnostních senátů EPÚ. Úplné znění revidované verze Jednacího řádu, včetně vysvětlujících poznámek je uvedeno dále.

Revidovaná verze Jednacího řádu stížnostních senátů

Rozhodnutím Správní rady EPO ze dne 26. června 2019 došlo s účinností od 1. ledna 2020 k podstatným změnám v Jednacího řádu stížnostních senátů EPÚ. Úplné znění revidované verze Jednacího řádu, včetně vysvětlujících poznámek je uvedeno dále.

Změny Jednacího řádu lze rozdělit do dvou širokých skupin. První z nich zahrnuje řadu zdokonalení týkajících se managementu práce stížnostních senátů, a to jak celkového objemu práce, tak i jednotlivých případů. Druhá skupina změn pak objasňuje, že prvotním cílem stížnostního řízení je přezkum napadeného rozhodnutí soudním způsobem. To, že se stížnostní senáty soustředí převážně jen na přezkum stížností napadeného rozhodnutí, bude znamenat, že s postupem stížnostního řízení budou možnosti účastníků řízení vnášet změny do stížnosti výrazně limitovány. Přihlašovatelé evropských patentových přihlášek a majitelé evropských patentů by se tak měli se změnami, zejména pak s novým zněním článků 12 až 15, seznámit zavčas, aby tak mohli upravit svoji dosavadní strategii řízení před EPÚ.

Jednací řád stížnostních senátů

Článek 1

Plán rozdělení činností

(1) Před započítím každého pracovního roku navrhne *Presidium*, zmíněné v Pr. 12b, odst. 4 EPC, plán rozdělení všech stížností, které mohou být během příslušného roku podány, mezi stížnostní senáty, a určí členy včetně jejich příp. náhradníků, kteří budou v jednotlivých senátech zasedat. Plán může být během pracovního roku pozměněn.

(2) *Předsedající* každého ze stížnostních senátů před započítím každého pracovního roku navrhne seznam případů, ve kterých se v daném roce bude pravděpodobně konat před senátem ústní jednání, vydána zpráva podle Pr. 100 odst. 2 EPC nebo vydáno

rozhodnutí v písemném řízení. *Prezident stížnostních senátů před započítím každého pracovního roku tento list každého senátu zveřejní.*

(3) *Předsedající každého stížnostního senátu určí v souladu s plánem rozdělení činností složení senátu pro každý jednotlivý případ. Předsedající určí sebe nebo technicky či právně kvalifikovaného člena za předsedajícího v konkrétní stížnosti.*

Poznámka: Nový odstavec 2 zavádí zveřejnění seznamu případů, ve kterých jednotlivé senáty plánují v novém roce konat ústní jednání, vydat zprávy nebo rozhodnout v písemné řízení. Zveřejněný seznam bude založen na pracovním plánu navrženém jednotlivými předsedajícími senátů před započítím pracovního roku. Plánování očekávaného výkonu pro následující rok sleduje zvýšení efektivnosti jak pro senáty, tak i pro účastníky řízení. Práce senátů tak bude transparentnější a předvídatelnější. Seznam případů je pouze předběžný, což umožňuje dostatečnou flexibilitu v případě nepředvídaného vývoje během roku (např. zpětvzetí stížnosti, posunutí data konání ústní ho jednání, přihlášky považované za zpětvzeté z důvodu nezaplacení údržovacího poplatku, žádosti o urychlení řízení apod.). Seznam případů bude zveřejněn s předstihem před zahájením příslušného roku. Ze skutečnosti, že případ byl uveden na seznamu, však nelze odvozovat žádná práva.

Pojem „*předsedající*“ (namísto původního „*předseda*“) byl zaveden do Jednacího řádu stížnostních senátů z důvodů gendrové neutrality.

Článek 2

Nahrazení členů

(1) Člen nebo předsedající v konkrétní stížnosti jsou nahrazeni, pokud jim v účasti brání například nemoc, nadměrné pracovní zatížení, nebo závazky, kterým se nelze vyhnout.

(2) Člen nebo předsedající v konkrétní stížnosti, který si přeje být nahrazen, o tom neprodleně informuje předsedajícího senátu.

Článek 3

Vyloučení a námitka

(1) Pokud je senátu znám důvod možného vyloučení či námitka, které nepocházejí od příslušného člena nebo od účastníka řízení, potom se postupuje podle čl. 24 odst. 4 EPC.

(2) Příslušný člen je vyzván, aby se k tomu, zda je zde důvod pro vyloučení či námitku vyjádřil.

(3) Před vydáním rozhodnutí o vyloučení či námitce se v řízení o případu nepokračuje.

Článek 4

Dodržování procesních pravidel.

(1) Předsedající senátu určí pro každou stížnost člena senátu, kterým může být i předsedající senátu, k posouzení přípustnosti stížnosti.

(2) Předsedající v konkrétní stížnosti nebo či člen určený předsedajícím senátu zajistí, aby účastníci řízení dodržovali Jednací řád a pokyny senátu a za tím účelem navrhuje vhodná opatření.

Poznámka: Ve většině případů určí předsedající senátu právně kvalifikovaného člena k posouzení přípustnosti stížnosti. Pokud byl určen zpravodaj (ve většině případů technicky kvalifikovaný člen) předtím, než bylo doplněno složení senátu (viz nový odstavec 1 článku 5), může předsedající senátu pověřit právně kvalifikovaného člena, aby posoudil přípustnost stížnosti až po definitivním doplnění složení senátu.

Článek 5

Zpravodajové

(1) Předseda senátu určí pro každou stížnost technicky či právně kvalifikovaného člena senátu, kterým může být i předsedající senátu, jako zpravodaje. Pokud je to účelné z hlediska povahy případu může předsedající senátu určit i dalšího zpravodaje. Složení senátu může být doplněno v souladu s článkem 1 odst. 3 v pozdější fázi řízení. Kroky, uvedené v odstav-

cích 4 a 5, nelze provést před doplněním složení senátu v souladu s článkem 1 odst. 3.

(2) Pokud je určen další zpravodaj, pak jsou kroky uvedené v odst. 3 až 5 provedeny oběma zpravodaji společně.

(3) Zpravodaj předběžně prostuduje stížnost a posoudí za dohledu předsedajícího senátu, zda by stížnost měla být vyřízena přednostně nebo projednána společně s dalšími stížnostmi, které byly zpravodaji přiděleny.

(4) Zpravodaj navrhuje zprávy jménem senátu podle pokynů předsedajícího v jednotlivé stížnosti a činí přípravy pro schůzky senátu a pro ústní jednání.

(5) Zpravodaj připravuje návrhy rozhodnutí.

(6) Zpravodaj nebo další zpravodaj, který usoudí, že jejich znalost jazyka řízení je pro přípravu zpráv či rozhodnutí nedostatečná, mohou je zpracovat v některém jiném úředním jazyce. Takto zpracované návrhy přeloží Evropský patentový úřad do jazyka řízení, přičemž překlady zkontroluje zpravodaj či jiný člen senátu v jednotlivé stížnosti.

Poznámka: Předsedající může určit zpravodaje před sestavením úplného složení senátu. Celkové složení může být určeno například v době, kdy je případ zanesen do seznamu případů podle odstavce 2 článku 1.

Kroky uvedené v novém odstavci 3 mohou být provedeny zpravodajem, popř. dodatečným zpravodajem, bez ohledu na tom, zda již bylo určeno úplné složení senátu. Podle nové čtvrté věty odstavce 1 však zpravodaj, resp. dodatečný zpravodaj může navrhopvat zprávy, činit přípravy k ústnímu jednání a navrhopvat rozhodnutí až po ustavení úplného složení senátu.

Nový odstavec 3 zavádí významný element do časného stadia řízení. S výhradou pokynů předsedajícího senátu, který na případ dohlíží, zpravodaj vyhodnotí, zda projednávání stížnosti předradí před projednávání ostatních jemu přidělených případů, např. pokud je pravděpodobné vrácení případu k novému projednání nebo jeví-li se stížnost podle sdělení rejstříku podle článku 6 odstavce 3

nepřípustnou. Zpravodaj také posoudí, zda by stížnost neměla být projednána společně s jinými stížnostmi.

Obecně jsou stížnosti projednávány v pořadí, jak byly podány. Zpravodaj by se však měl od této zásady odchýlit v případě, kdy lze očekávat synergický efekt (například projednáním podobných případů v řadě po sobě).

Článek 6

Rejstříky

(1) Při stížnostních senátech jsou zřízeny rejstříky. Za výkon funkcí rejstříků je odpovědná obsluha rejstříků stížnostních senátů. Jedna z osob obsluhujících rejstříky je jmenována vedoucím rejstříku.

(2) Presidium, zmíněné v Pr. 12b, odst. 1 EPC, může obsluze rejstříku svěřit úkoly, které nezahrnují technické či právní problémy, jako například nahlížení do spisů, vydávání předvolání k ústnímu jednání, doručování a povolování žádostí o pokračování v řízení.

(3) Obsluha rejstříku předkládá předsedajícímu senátu zprávu o přípustnosti každé nově podané stížnosti.

(4) Předsedající v konkrétní stížnosti určí člena senátu nebo, se souhlasem předsedajícího senátu, obsluhujícího rejstřík pořizováním zápisu z ústního jednání a dokazování.

Poznámka: Obsah zápisu z ústního jednání je dán Pr. 124 EPC. Zápis pořizovaný senátem tak zahrnuje procesní úkony, například žádosti účastníků a předložení dokumentů během ústního jednání. V zápisu však obecně není uváděna argumentace účastníků během ústního jednání, i když tato může být zahrnuta do písemného rozhodnutí senátu.

Článek 7

Účast tlumočnicků

Pokud je to třeba, zajistí předsedající v konkrétní stížnosti pro ústní jednání, dokazování a diskuse senátu tlumočení.

Článek 8

Změna ve složení senátu

(1) Pokud ke změně ve složení senátu dojde po ústním jednání, jsou o tom účastníci řízení informováni s tím, že v případě zájmu se bude na žádost účastníka konat nové ústní jednání před senátem v novém složení. Nové ústní jednání se bude konat také v případě, že o to požádá nový člen a pokud s tím ostatní členové senátu v jednotlivé stížnosti vysloví souhlas.

(2) Nový člen je vázán, stejně jako ostatní členové, mezitímním rozhodnutím, které již bylo přijato.

(3) Pokud poté co senát již dospěl k rozhodnutí stížnosti, není člen způsobilý jednat, již nahrazován. Pokud není způsobilým jednat, předsedající senátu v konkrétní stížnosti podepíše rozhodnutí jménem předsedajícího služebně starší či nejstarší člen stížnostních senátů, nebo v případě shodné délky služby pak ten, který je starší či nejstarší.

Článek 9

Rozšíření stížnostního senátu

Pokud senát sestávající ze dvou technicky kvalifikovaných a jedním právně kvalifikovaným členem usoudí, že povaha stížnosti vyžaduje, aby senát sestával ze tří technicky kvalifikovaných členů a dvou právně kvalifikovaných členů, přijme za tím účelem v co možná nejdřívejším stadiu projednávání stížnosti rozhodnutí o rozšíření senátu.

Článek 10

Sloučení stížnostních řízení

(1) Pokud je do rozhodnutí podáno více stížností, budou tyto stížnosti projednány v jednom řízení.

(2) Pokud jsou podány stížnosti do samostatných rozhodnutí, ale jsou evidentně vzájemně spojeny a všechny jsou přiděleny senátu ve stejném složení, bude senát usilovat o jejich projednání bezprostředně po

sobě. Senát může také, se souhlasem účastníků, řízení o těchto stížnostech sloučit.

(3) Senát může na žádost účastníka řízení o stížnosti urychlit. Žádost musí uvádět důvody opravňující urychlení, a pokud je to vhodné doplněna důkazními prostředky. Senát informuje účastníky řízení, zda bylo žádosti vyhověno.

(4) Pokud o urychlení řízení o stížnosti požádá soud či jiný kompetentní orgán smluvního státu, informuje senát soud či orgán a účastníky řízení, zda žádosti vyhová a v případě, že uvažuje o ústním jednání i o pravděpodobném datu konání.

(5) Senát může urychlit řízení o stížnosti i z vlastního popudu.

(6) Pokud senát urychlí řízení o stížnosti, upřednostní tuto stížnost před ostatními stížnostmi. Senát může uplatnit v řízení striktní postup.

Poznámka: Nový odstavec 2 se týká případů vzájemně spojených (např. vyloučené přihlášky, mateřské přihlášky či přihlášky založené na stejné prioritní přihlášce), které by měl senát projednat bezprostředně po sobě. Senát také může taková stížnostní řízení sloučit. I když pro sloučení se již nadále nevyžaduje souhlas účastníků, jejich právo na slyšení a právo na řádný proces tím nebude nijak dotčeno. O sloučení také mohou požádat samotní účastníci řízení.

Nové odstavce 3 až 6 nahrazují Sdělení viceprezidenta generálního ředitelství 3 ze dne 17. března 2008, týkající se urychleného řízení před stížnostními senáty. OJ EPO 2008,220.

Možnost urychlení řízení dovoluje senátům předřazení stížnosti před jiné stížnosti v řízení (viz nový odstavec 6). Toto urychlení neovlivní nepříznivě právo účastníků na slyšení (viz čl. 113 EPC), jejich právo na řádný proces či kvalitu rozhodnutí senátu.

Nový odstavec 3 poskytuje senátu možnost rozhodovat o žádosti účastníků o urychlení řízení na základě uvážení. Aby senát mohl rozhodnout o urychlení řízení, musí účastníci

pro to uvést důvody, pokud možno podložené důkazními prostředky. K validním důvodům pro urychlení patří zejména již probíhající řízení či očekávané podání žaloby na porušování, nebo že rozhodnutí potencionálních nabyvatelů licence odvisí od výsledku stížnosti. Pouhé konstatování, že takové situace existují, však nepostačuje; v případě probíhajícího řízení o porušování by měl žadatel takovou skutečnost prokázat, např. kopií předvolání k soudu, kde jsou uvedeno číslo jednací a jména stran sporu. Účastník však již nadále nebude muset prokazovat „právní zájem“, tak jak tomu bylo dosud. Ostatní účastníci řízení se mohou k žádosti a k jejímu odůvodnění vyjádřit, ale senát je k tomu běžně nevyzývá.

Senát také může žádosti o urychlení nevyhovět, a to i v případě, že důvody uváděné žadatelem by jinak k urychlení mohly vést. Senát tak může odmítnout urychlení v případě, kdy již má v řízení celou řadu urychlených případů: čím více takových žádostí totiž senát akceptuje, tím se zvětšuje riziko prodloužení řízení u případů neurychlených.

Pokud senát žádosti o urychlení vyhová, informuje o tom účastníky řízení, stejně tak je informuje o důvodech případného odmítnutí.

Účastník také může senát požádat, aby vyloučil žádost o urychlení z možnosti nahlédnutí ve spise, viz čl. 128(4) EPC, Pr. 144(d) EPC a rozhodnutí Prezidenta EPÚ. OJ EPO 2007, J.3. Podle těchto ustanovení je žádost o urychlení dočasně vyloučena z možnosti nahlédnutí až do konečného rozhodnutí o ní. Žadatel však musí počítat s tím, že veškerá podání, která učiní během řízení o stížnosti, jsou předávána i ostatním účastníkům řízení.

Nový odstavec 4 umožňuje požádat o urychlení i soudům. K soudům by patřil i budoucí Jednotný patentový soud. Soud přitom nemusí uvádět konkrétní důvody pro svoji žádost. Senáty zpravidla žádostem soudů vyhová. Senát poté také promptně soud informuje o pravděpodobném datu konání ústního jednání. Pokud senát žádosti výjimečně nevyhoví, informuje o důvodech soud i účastníky řízení.

Senát může urychlit řízení i z vlastního popudu, tj. bez žádosti účastníka, viz odstavec 5. Je tomu tak v případech, kdy je velmi pravděpodobné, že případ bude vrácen k dalšímu řízení z důvodu zásadního pochybení, ke kterému došlo v řízení v první instanci. V takovém případě není třeba o tom informovat účastníky řízení. Urychlením z popudu senátu nebudou nepříznivě dotčena práva účastníků. Pokud by tak k urychlení došlo poté, co jeden z účastníků navrhl změny ve stížnosti, bude ostatním účastníkům dána příležitost k reakci, v souladu s ustanoveními použitelnými v konkrétním stadiu řízení.

Nový odstavec 6 stanoví dvojí účinky urychleného řízení: případ bude projednán přednostně a senát může uplatnit striktní přístup při projednávání, právo účastníků na slyšení a na spravedlivý proces však zůstávají nedotčeny. Senát tak může například dávat účastníkům pokyny, stanovovat lhůty (např. pro vyjádření) a předvolávat účastníky v kratších lhůtách. Pokud se tomu účastníci nehodlají podřídit, senát urychlení řízení může přerušit.

Článek 11 – Vrácení

Senát vrátí případ útvaru první instance, jehož rozhodnutí bylo napadeno stížností pouze tehdy, pokud k tomu existují zvláštní důvody. Takové zvláštní důvody představují zpravidla zjevné zásadní vady, ke kterým došlo při řízení před tímto útvarem.

Poznámka: Podle druhé věty čl. 111(1) EPC může senát buď rozhodnout v pravomoci útvaru první instance, nebo vrátit případ tomuto útvaru k dalšímu řízení. Účelem nového ustanovení je omezit pravděpodobnost pingpongového efektu mezi senáty a útvary první instance, a tím nepřiměřeně době trvání celkového řízení před EPÚ. Při výkonu uvážení podle čl. 111 EPC by senát měl vzít tento účel v úvahu. Lze očekávat, že důsledkem konvergentního přístupu, implementovaného v nových člancích 12 a 13, bude to, že v prvoinstančním řízení bude růst počet nastolovaných a vyřešených otázek, čímž dojde k redukci případů, které by jinak bylo nezbytné vrátit k dalšímu řízení.

Nový článek 11 platí pouze pro případy, které se vrací „k dalšímu řízení“. Neplatí tak zejména pro případy, které jsou vráceny senátem k udělení patentu či ponechání patentu v platnosti v pozměněném znění, pro případnou příslušnou úpravu popisu.

Existence „zvláštních důvodů“ musí být rozhodnuta případ od případu. Senát by případ neměl vracet, pokud lze všechny otázky rozhodnout bez nepřiměřeného úsilí.

Podle druhé věty nového článku 11 vrátí senát případ k dalšímu řízení v případech, kdy v řízení před útvarem první instance zjistí zjevné zásadní vady řízení.

Vzhledem k povaze stížnostního řízení, jak je charakterizováno v novém odstavci 2 (tj. přezkum napadeného soudního rozhodnutí).

Článek 12

Podklady pro řízení o stížnosti

- (1) *Podklad pro stížnostní řízení tvoří*
 - (a) *rozhodnutí napadené stížnosti, a zápis případného ústního jednání před útvarem, který toto rozhodnutí vydal;*
 - (b) *stížnost a její odůvodnění podle čl. 108 EPC;*
 - (c) *písemná vyjádření protistrany či protistran v řízeních s více účastníky řízení, která mají být podána během čtyř měsíců od obdržení odůvodnění stížnosti;*
 - (d) *zprávy vydané senátem a odpovědi na ně, podané v souladu s pokyny senátu;*
 - (e) *zápisy z video či telefonických konferencí s účastníkem(y) zasláné senátem.*
- (2) *Vzhledem k prvořadému účelu stížnostního řízení, tj. přezkumu napadeného rozhodnutí soudním postupem, musí být stížnost účastníka zaměřena na žádosti, fakta, námítky, argumenty a důkazy, o které se napadené rozhodnutí opírá.*

(3) *Odůvodnění stížnosti a vyjádření k ní musí obsahovat kompletní stížnost účastníka řízení. Musí z nich tak jasně a stručně vyplývat důvody, proč je požadováno zrušení, pozměnění či ponechání stížností napadeného rozhodnutí a mělo by obsahovat výslovně veškeré žádosti, fakta, argumenty a důkazy, o které se opírá. Veškeré dokumenty, na které je odkazováno, musí být*

- (a) *přiloženy jako přílohy, pokud již nebyly předloženy během udělovacího, odporového či stížnostního řízení nebo během uvede-
ných řízení vydány či založeny do spisu Úřadem;*
- (b) *předloženy vždy, pokud to senát v jednotlivém případě nařídí.*

(4) *Části stížnosti účastníka řízení, které nesplňují požadavky odstavce 2, musí být považovány za změnu, ledaže účastník doloží, že takové části byly vneseny přípustně a byly zachovány v řízení vedoucím k rozhodnutí napadeném stížností. Takové změny mohou být připuštěny pouze na základě uvážení senátu.*

Účastník řízení musí jasně identifikovat každou změnu a odůvodnit její předložení ve stížnostním řízení. V případě změny v patentové přihlášce či patentu musí účastník také označit oporu pro změnu v přihlášce, jak byla podána a odůvodnit proč taková změna překonává vznesené námítky.

Senát vykonává své uvážení s ohledem, mj. na složitost změny, vhodnosti změny pro řešení otázek, které vedly k napadenému rozhodnutí a potřebě procesní ekonomie.

(5) *Senát má právo uvážení, pokud jde o nepřipuštění částí podání účastníka řízení, která nesplňují požadavky odstavce 3.*

(6) *Senát připustí žádosti, fakta, námítky či důkazy, které nebyly připuštěny v řízení vedoucím k rozhodnutí napadenému stížností, ledaže k rozhodnutí o jejich nepřipuštění došlo chybnou aplikací uvážení nebo okolností stížnosti ospravedlňují jejich připuštění.*

Senát nepřipustí žádosti, fakta, námítky či důkazy, které měly být předloženy, nebo

na kterých již dále nebylo trváno v řízení vedoucím k rozhodnutí napadeného stížností, ledaže okolnosti stížnosti ospravedlňují jejich připuštění.

(7) *Lhůty stanovené senátem mohou být před jejich vypršením na písemnou a odůvodněnou žádost po uvážení senátu výjimečně prodlouženy. To platí mutatis mutandis k pro lhůtu podle odstavce 1(c); tato lhůta však může být prodloužena maximálně na šest měsíců.*

(8) *S výhradou článku 113 a 116 EPC může senát rozhodnout případ kdykoliv po podání odůvodnění stížnosti nebo, v případech s více účastníky řízení, po uplynutí lhůty podle odstavce 1(c).*

Poznámka: Vzhledem k povaze stížnostního řízení, jak je charakterizováno v novém odstavci 2 (tj. přezkum napadeného rozhodnutí soudním postupem), nový odstavec 1(a) objasňuje, že musí být přihlédnuto i k těmto dokumentům.

Podle nového odstavce 1(e) je relevantní i písemný zápis pořizovaný senátem z případné video či telefonické konference účastníků a senátu.

Nový odstavec 2 stanovuje, v souladu s ustáleným case law, obecnou definici povahy a rozsahu stížnostního řízení. Stížnostní senáty tvoří první a konečnou soudní instanci v řízení před Evropským patentovým úřadem. V této pozici přezkoumává stížností napadená rozhodnutí z právního i skutkového hlediska.

Pojem „žádosti“ se v tomto kontextu neomezuje na pozměněné texty patentových přihlášek či patentů.

Pojem „námitka“ v tomto Jednacím řádu neznamená důvod odporu, ale může se jednat o atak učiněný v rámci důvodu odporu. Nález Velkého stížnostního senátu v rozhodnutí G 9/91 (OJ EPO 1993,408) a stanovisko G 10/91 (OJ EPO 1993,420) tak zůstávají nedotčeny. Pojem „námitka“ zahrnuje např. i to co je senáty či účastníky nazýváno „linie ataku/útok“.

Nový odstavec 4 implementuje, **první stupeň konvergentního přístupu**, aplikova-

ný v úvodní části stížnostního řízení. Druhý a třetí stupeň tohoto přístupu jsou implementovány v nových odstavcích 1 a 2 článku 13. Je samozřejmé, že při aplikaci konvergentního přístupu zůstává právo účastníků na slyšení, garantované čl. 113 EPC, a obecně jejich právo na řádný proces, nedotčeno.

Nový odstavec 4 nahrazuje dosavadní odstavec 4 článku 12. Není tak již pravidlem, že „cokoliv co bylo předloženo“ (viz současný odstavec 4) v úvodní části stížnostního řízení bude nyní zahrnuto do stížnostního řízení. Podle nového odstavce 4 je přípustnost změny ve stížnosti v úvodní části stížnostního řízení věcí uvážení senátu. Aby se předešlo pochybnostem, je třeba uvést, že přípustnost stížnosti je i nadále prověřována na základě všech dokumentů předložených v tomto stadiu stěžovatelem, i když tyto podle tohoto odstavce nebudou připuštěny pro účely průzkumu opodstatněnosti stížnosti.

Podle nového odstavce 4 se části odůvodnění stížnosti nebo vyjádření respondenta, které se netýkají žádostí, skutečností apod., o které se napadené rozhodnutí opírá, považují za změnu. Tato definice „změny“ obecně zahrnuje také žádosti, skutečnosti, námitky, argumenty a důkazy, které účastník předložila útvarem první instance, které však tento útvary pro své rozhodnutí nepoužil. Pokud však účastník ve stížnosti ukáže, že tyto žádosti, skutečnosti apod. byly přípustně vzneseny a bylo na nich trváno až do vydání prvoinstančního rozhodnutí, nebudou za změnu považovány a stanou se tak částí stížnostního řízení. Jinak bude taková část stížnosti považována na změnu, která může být připuštěna po uvážení senátu.

Podání účastníků, která se týkají pouze interpretace právních ustanovení, nejsou ve smyslu nového odstavce 4 považovány za změnu.

Účastník musí změnu, definovanou v první větě odstavce 4 jasně identifikovat a odůvodnit. Tak v případě změny v patentové přihlášce či patentu, např. změně nároku musí přihlašovatel či majitel paten-

tu vysvětlit, proč změna nároku překonává vznesené námitky, tj. vznesené ve stížnosti napadeném rozhodnutí nebo oponentem v odůvodnění stížnosti.

Seznam (nikoli vyčerpávající) kritérií, které může senát použít při výkonu uvážení podle nového odstavce 4, se opírá o ustálené case law, a zahrnuje prvky stávajícího odstavce 1 článku 13. Senát také posoudí důvody účastníka pro předložení změny až v daném stadiu stížnostního řízení, například že nemohl adekvátně reagovat na žádost či dokument podaný v pozdním stadiu prvoinstančního řízení. Formulace „otázky, které vedly ke stížnosti napadenému rozhodnutí“ se přitom nevztahuje jen na otázky, o kterých bylo rozhodnuto nebo které byly v napadeném rozhodnutí zmíněny.

Při výkonu uvážení z pohledu procesní ekonomie může senát posoudit, zda změna v patentové přihlášce či patentu vede k dalším námitkám, zejména podle čl. 84 či 123(2) EPC.

I když odůvodnění stížnosti nebo vyjádření obsahuje část, kterou nelze považovat za změnu ve smyslu nového odstavce 4, nemusí ji senát podle nového odstavce 5 připustit, tj. nevzít ji při rozhodnutí v úvahu pro nesplnění kritéria zmíněného v novém odstavci 3. Senát je k tomu zmocněn již podle dosavadního Jednacího řádu (viz dosavadní článek 12 odstavce 2 a 4).

Tak například účastník je podle dosavadního Jednacího řádu povinen „výslovně specifikovat“ všechny žádosti, skutečnosti atd., o které se opírá. Pokud tak neučiní, a pouze odkáže na svá podání před útvarem první instance, může senát rozhodnout, že k nim nepřihlédne. Může se stát, že podání účastníka nespĺňuje požadavky jak nového odstavce 4, tak nového odstavce 3.

Pojem „část podání“ může také zahrnovat kompletní podání.

První věta nového odstavce 6 vychází zčásti z dosavadního odstavce článku 12 a ustálené judikatury, týkající se přípustnosti žádostí, skutečností atd., které nebyly připuštěny do řízení v první instanci. Umožňuje

jejich přijetí v případech, kde způsob výkonu uvážení útvaru první instance vykazuje vady. K takové vadě mohlo například dojít tím, že útvar první instance k výkonu uvážení vůbec nepřistoupil, nebo sice ano, ale při uvážení opomenul relevantní faktor, nebo své uvážení vykonal nerozumně.

Senát však může připustit žádosti, skutečnosti atd. i v případě, že k takové vadě nedošlo, protože se změnila okolnosti až ve fázi stížnosti. Tak například když odporová divize správně uvážila nepřipustit dokument pro jeho irelevanci, senát může přesto tento dokument připustit, neboť se dokument relevantním stal po změně nároku učiněné ve fázi stížnosti.

První věta nového odstavce 6 dále vychází zčásti z dosavadního odstavce článku 12 a ustálené judikatury, týkající se žádostí, skutečností atd., které připuštěny do řízení v první instanci býti mohly a měly nebo na nich nebylo trváno (například žádosti byly vzaty zpět), takže je útvar první instance nevzal za podklad pro své rozhodnutí. Umožňuje jejich přijetí tam, kde došlo ve stadiu stížnosti ke změně okolností.

Ustanovení nových odstavců 4, 5 a 6 platí ve stížnostním řízení paralelně.

Nový odstavec 7, který nahrazuje dosavadní odstavec článku 12, vyjasňuje ve své první větě, že lhůty stanovené senátem mohou být prodlouženy. Znění je zesouladěno s Pr. 100(2) a 132(2) EPC, přičemž tento odstavec platí po celé stížnostní řízení.

Ačkoli lhůta pro vyjádření je stanovena v novém odstavci 1(c) a není tak lhůtou stanovenou senátem, může ji senát po uvážení výjimečně prodloužit maximálně o další dva měsíce, tj. na maximálně šest měsíců.

Je třeba vzít v úvahu, že odpověď na odůvodnění stížnosti podanou respondentem po uplynutí stanovené lhůty běžně spadá pod ustanovení článku 13.

Ustanovení nového odstavce 8 bylo vyčleněno z dosavadního odstavce 3 článku 12 a lehce vyjasněno.

Článek 13

Změny ve stížnosti účastníkem řízení

(1) *Senát může na základě uvážení připustit změny ve stížnosti, učiněné účastníkem po předložení odůvodnění stížnosti či vyjádření k ní, pokud takové změny účastník odůvodní.*

Článek 12 odstavce 4 až 6 platí mutatis mutandis.

Účastník musí uvést důvody pro předložení změny v tomto stadiu stížnostního řízení.

Senát vykonává své uvážení s ohledem, mj. na stav řízení, vhodnost změny pro vyřešení námitek, které byly přípustně vzneseny protistranou ve stížnostním řízení nebo které byly vzneseny senátem, zda změna nemá neblahý vliv na procesní ekonomii a, v případě změny v patentové přihlášce či patentu, zda účastník demonstruje, že taková změna na první pohled překonává námítky vznesené protistranou ve stížnostním řízení nebo senátem a nevede k nastolení námitek nových.

(2) *Změny ve stížnosti účastníkem řízení učiněné po uplynutí lhůty stanovené senátem ve zprávě podle Pr. 100 odstavec 2 EPC nebo, pokud taková zpráva vydána nebyla, po doručení předvolání k ústnímu jednání, nejsou v zásadě vzaty v úvahu, ledaže existují výjimečné okolnosti, které byly příslušným účastníkem přesvědčivě odůvodněny.*

(3) *Ostatní účastníci řízení mají právo předložit svá vyjádření k jakékoliv změně, kterou senát neposoudil z moci úřední jako nepřipustnou.*

Poznámka: Nový odstavec 1 implementuje **druhý stupeň konvergentního přístupu**, aplikovaný ve stížnostním řízení. Definuje podmínky, za kterých účastník může pozměnit svoji stížnost po úvodním stadiu řízení a před uplynutím lhůty, stanovené ve zprávě podle Pr. 100(2) EPC, nebo před doručením předvolání k ústnímu jednání (viz také nový odstavec 2 dále). Účastník musí uvést důvody, proč je změna předložena až v tomto stadiu stížnostního řízení. Její připuštění závisí na uvážení samotného senátu.

Pro výkon uvážení jsou uvedena kritéria, která jsou však pouze příkladná. Odkazem na nové odstavce 4 až 6 článku je rozumí, že kritéria uvedená v těchto ustanoveních platí i pro jakákoliv podání učiněná v tomto stadiu. Kritéria, stanovené v novém odstavci 1 článku 13 jsou ve srovnání s kritérii odstavce 4 článku 12, tj. prvního stupně konvergenčního přístupu, přísnější. Ve druhém stupni konvergenčního přístupu může senát vzít v úvahu například skutečnost, zda změna vyřeší příslušné otázky (v novém odstavci 4 článku 12 postačuje její „vhodnost k jejich řešení“), nebo zda změna má neblahý vliv na procení ekonomii (v novém odstavci 4 článku 12 se poukazuje na „potřebu procesní ekonomie“). Pokud senát vznese otázku z vlastního popudu podle čl. 114(1) EPC, musí být respektováno právo účastníka na slyšení podle čl. 113(1) EPC.

Pokud se změna týká patentové přihlášky či patentu je na přihlašovatel či majitel patentu, aby prokázal, že změna na první pohled jednak překonává vznesené námítky (v prvním stupni konvergenčního přístupu musí přihlašovatel či majitel patentu pouze uvést důvody), a jednak že na první pohled nepovede k nastolení nových námitek. Je však třeba uvést, že rozhodnutí o připuštění změny vždy závisí na okolnostech případu. Senát při rozhodování o přípustnosti změny tak vezme v úvahu například to, že změna je vhodnou reakcí na předtím připuštěný nový dokument či námítku.

Nový odstavec 2 implementuje **třetí stupeň konvergenčního přístupu**, aplikovaný ve stížnostním řízení. Představuje nejprísnější omezení pro účastníka usilujícímu o změnu až v pokročilém stadiu stížnostního řízení, a to buď po uplynutí lhůty stanovené ve zprávě senátu podle Pr. 100(2) EPC nebo, pokud taková zpráva vydána nebyla, po doručení předvolání k ústnímu jednání. Zpráva podle nového odstavce 15, která výslovně nevyzývá účastníka k podání připomínek ve lhůtě stanovené senátem, není zprávou ve smyslu nového odstavce 2.

V případě, že se přihlašovatel k výzvě ve zprávě podle Pr. 100(2) EPC nevyjádří ve stanovené lhůtě, bude přihláška považovaná za odvolanou podle 100(3) EPC, bez ohledu na to, zda tato zpráva byla zaslána před či po doručení předvolání.

Základní zásadou třetího stupně konvergenčního přístupu je to, že v tomto stadiu stížnostního řízení již nejsou změny ve stížnosti účastníka brány v úvahu. Z ní existuje omezená výjimka: vyžaduje to však od účastníka uvedení přesvědčivých důvodů, proč okolnosti vyvolávající potřebu změny jsou skutečně u příslušné stížnosti výjimečné („pádné důvody“). Pokud tak například účastník uvede, že senát vznesl námítku ve zprávě poprvé, musí vysvětlit přesně, proč považuje o námítku za novou, nespádající pod námítky již vznesené senátem či účastníkem již dříve. Senát může o připuštění takové změny rozhodnout na základě uvážení.

Ve třetím stupni konvergenčního přístupu může senát rovněž využít kritéria aplikovatelná ve druhém stupni konvergenčního přístupu, tj. ta uvedená v novém odstavci 1 článku 13.

Doručením předvolání k ústnímu jednání začíná běžet třetí stupeň konvergenčního přístupu, pokud není vydána zpráva podle Pr. 100(2) EPC. I když účastníci mohou být předvoláni v jakémkoli stadiu stížnostního řízení, nový odstavec 1 článku 15 stanoví, že senáty se budou snažit nevydávat předvolání na odporové navazující stížnostní řízení dříve než dva měsíce po obdržení písemné odpovědi či odpovědi podle nového odstavce 1(c) článku 12. Má se tím předejít neočekávanému vydání předvolání k ústnímu jednání krátce po obdržení odpovědi či odpovědí, ledaže by k takovému postupu existovaly zvláštní důvody. Záměrem minimálního dvouměsíčního časového odstupu je dát účastníku příležitost k reakci na písemnou odpověď jiného účastníka s návrhy spadajícími pod méně přísný druhý stupeň konvergenčního přístupu, tj. pod nový odstavec 1 článku 13.

Článek 14

Přistoupení do řízení

Pokud je během řízení o stížnosti podáno oznámení o přistoupení do řízení, platí články 12 a 13 pokud je to odůvodněno okolnostmi případu.

Poznámka: V souladu s dosavadním článkem 14 platí dosavadní články 12 a 13 mutatis mutandis i pro přistoupení během průběhu stížnostního řízení, a to bez ohledu a okolnosti stížnosti. Podle Velkého stížnostního senátu, je-li oznámeno přistoupení během stížnostního řízení, získá přistupující status oponenta a má stejná práva a povinnosti jako oponent, který nepodal stížnost, s výjimkou toho, že má právo vznést nové důvody odporu (G 3/04, s odkazem na G 1/94).

Při přistoupení během stížnostního řízení však mohou v jednotlivých případech nastat zvláštní okolnosti, které neopravňují neomezenou aplikaci nových článků 12 a 13, například z důvodu procesní spravedlnosti. Nový článek 4 proto výslovně stanoví, že pokud je oznámení o přístupu podáno během stížnostního řízení, bude rozsah, ve kterém lze aplikovat nové články 12 a 13 odviset od okolností jednotlivého stížnostního případu.

Podle revidovaného znění tak například v případě, kdy je přistoupení oznámeno krátce před ústním jednáním, může senát, pokud je to vhodné, nepoužít nebo použít jen zčásti nové články 12 a 13, pokud dospěje k názoru, že je odůvodněno okolnostmi jednotlivého stížnostního případu. Přistupující může například ve fázi stížnosti uvést nový důvod odporu (G 1/94), což činí nový odstavec 2 článku 12 v takovém případě nepřipadný.

Článek 15

Ústní jednání a vydání rozhodnutí

(1) Aniž by bylo dotčeno Pravidlo 115 odst. 1 EPC, má-li se konat ústní jednání zašle senát předvolání alespoň čtyři měsíce předem. Pokud je účastníků více, nezašle senát předvolání dříve než dva měsíce po obdr-

žení písemného či písemných vyjádření podle článku 12 odstavec 1(c). Pro ústní jednání je stanoveno jedno datum.

Aby se ústní jednání mohlo koncentrovat na podstatné otázky, vydá senát zprávu upozorňující na věci, které se pro vydání rozhodnutí zdají být zvláště významné. Senát také může vyjádřit předběžné stanovisko. Senát vyvine úsilí, aby tuto zprávu vydal alespoň čtyři měsíce před datem ústního jednání.

(2) Senát může povolit změnu data konání ústního jednání, pokud o to účastník požádá a uvede závažné důvody, které ospravedlňují stanovení nového data. Pokud je účastník zastoupen, musí se závažné důvody týkat zástupce.

- (a) Žádost musí být písemná, a pokud je to vhodné doplněna o důkazní dokumenty. Žádost musí být podána co možná nejdříve po obdržení předvolání k ústnímu jednání a vzniku příslušných vážných důvodů. Žádost by měla zahrnovat seznam dat, ve kterých by se účastník nemohl ústního jednání zúčastnit.*
- (b) Důvody, které by mohly ospravedlnit změnu data ústního jednání, zahrnují:*
 - (i) doručení předvolání k ústnímu jednání na jiné řízení před Evropským patentovým úřadem nebo národním soudem, obdržené před doručením předvolání k ústnímu jednání před senátem;*
 - (ii) vážné onemocnění;*
 - (iii) úmrtí v rodině;*
 - (iv) svatba či obřad pro jiný uznávaný partnerský vztah;*
 - (v) vojenská služba či jiný povinný výkon občanských povinností;*
 - (vi) svátky nebo obchodní cesty, které byl pevně sjednány před doručením předvolání k ústnímu jednání.*

- (c) *Důvody, které změnu data ústního jednání zpravidla neospravedlňují, zahrnují:*
 - (i) *podání nových žádostí, skutečností, námitek, argumentů či důkazů;*
 - (ii) *nadměrné pracovní vytížení;*
 - (iii) *nedostupnost řádně zastoupeného účastníka;*
 - (iv) *nedostupnost doprovázející osoby;*
 - (v) *jmenování nového evropského patentového zástupce.*

(3) *Senát není povinen odložit žádný z kroků řízení včetně svého rozhodnutí jen z toho pouhého důvodu, že se účastník nezúčastnil ústního jednání, ačkoliv byl řádně předvolán, který je tak považován za účastníka opírajícího se pouze o svá písemná podání.*

(4) *Předsedající vede ústní jednání a dbá o jeho spravedlivý, pořádaný a efektivní průběh.*

(5) *Pokud je případ během ústního jednání připraven k rozhodnutí předsedající shrne závěrečné žádosti účastníků řízení a prohlásí diskusi za uzavřenou. Po uzavření diskuse již účastníci nemohou činit žádná podání, ledaže se senát rozhodne diskusi znovuotevřít.*

(6) *Pokud neexistují zvláštní důvody, které tomu brání, senát zajistí, aby každý případ byl v závěru ústního jednání připraven k rozhodnutí. Rozhodnutí senátu může být vyhlášeno předsedajícím ústně před uzavřením ústního jednání.*

(7) *Pokud bylo rozhodnutí o stížnosti vyhlášeno ústně v souladu odstavcem 6, může být odůvodnění rozhodnutí nebo jeho částí se souhlasem účastníků vydáno písemně ve zkrácené podobě. Pokud však bylo senátu naznačeno, že třetí osoba nebo soud má v konkrétním případě legitimní zájem na tom, aby odůvodnění rozhodnutí nebylo vydáno ve zkrácené podobě, ke zkrácení nedojde. Pokud je to vhodné může být odůvodnění rozhodnutí ve zkrácené podobě zahrnuto již v zápisu z ústního jednání.*

(8) *Pokud senát souhlasí se stanoviskem útvaru, který napadené rozhodnutí vydal, v jedné či více otázkách, a s jejich odůvodněním v napadeném rozhodnutí, může senát odůvodnit tyto otázky ve svém rozhodnutí ve zkrácené podobě.*

(9) *Senát vydá rozhodnutí o stížnosti včas.*

(a) *Pokud předsedající vyhlásí rozhodnutí o stížnosti ústně v souladu s odstavcem 6, vydá písemné rozhodnutí během tří měsíců od data ústního jednání. Pokud to není možné, informuje senát účastníky, kdy bude rozhodnutí vypraveno. Prezident stížnostních senátů je o tom rovněž informován.*

(b) *Pokud je případ připraven k rozhodnutí na závěr ústního jednání, ale předsedající rozhodnutí o stížnosti ústně nevyhlásí v souladu s odstavcem 6, určí předsedající datum, kdy bude rozhodnutí o stížnosti vypraveno, k tomu dojde nejpozději do tří měsíců od uzavření ústního jednání. Pokud senát k tomuto datu rozhodnutí nevypraví, informuje účastníky o novém datu nebo, ve výjimečných důvodech, vydá zprávu uvádějící o dalších procesních krocích, které budou následovat.*

Poznámka: *Nový odstavec 1 zavádí nové časování při předvolávání účastníků k ústnímu jednání, a to nejen jako laskavost pro účastníky, ale také pro zajištění efektivního využití místností pro ústní jednání.*

Tak jako dosud je pro ústní jednání stanoveno jedno datum, které může trvat jeden či více dnů.

Nový odstavec 1 také zahrnuje obligatorní vydání zprávy senátem. Aby se ústní jednání soustředilo na podstatné otázky a bylo tak efektivní, upozorní senát po zevrubné analýze případu ve zmíněné zprávě na věci, které jsou pro přijetí rozhodnutí zvláště významné. Senát však může při ústním jednání řešit i další věci.

Ve většině případů poskytne senát ve své zprávě předběžné stanovisko. V některých případech to však nemusí senát považovat za vhodné.

Nové časování je uvedeno v první a poslední větě nového odstavce 1. Senát se bude snažit, aby k předvolání došlo alespoň se čtyřměsíčním předstihem a k vydání zprávy alespoň čtyři měsíce před datem ústního jednání.

Podle druhé věty nového odstavce v případě na odporově navazující stížnostní řízení vyvine senát úsilí, aby vydal předvolání ne dříve než dva měsíce po obdržení písemné odpovědi či odpovědi podle nového odstavce 1(c) článku 12. Senáty však mohou vydat předvolání i dříve, pokud k takovému postupu existují zvláštní důvody (například pokud je stížnostní jednání urychleno).

Zpráva nemusí být nezbytně zaslána společně s předvoláním k ústnímu jednání. Závisí to na projednávání jednotlivého případu.

Ve zprávě může být stanoveno lhůta k vyjádření. Za zprávu ve smyslu Pr. 100(2) EPC ji však lze považovat pouze tehdy, pokud výslovně vyzývá účastníky, že v této senátem stanovené lhůtě mají podat připomínky, a v takovém případě je aplikovatelný i nový odstavec 2 článku. Pokud senát pouze upozorňuje účastníky na možnost písemných podání k určitému datu, bez výslovné výzvy, aby tak učinili, pak nejde o zprávu ve smyslu nového odstavce 2 článku 13.

Nový odstavec 2 se týká možnosti změny data. Nahrazuje dosavadní odstavec 2 a Sdělení viceprezidenta generálního ředitelství 3 EPÚ ze dne 16. července 2007, týkající se ústního jednání před stížnostními senáty EPÚ (dále jen Sdělení), OJ EPO 2007, Zvláštní vydání č. 3,115.

Podle nového odstavce je na uvážení senátu, zda na žádost účastníka datum ústního jednání změnit. Účastník musí osvětlit „vážné důvody“. Pokud je účastník zastoupen, musí se uvedené důvody týkat zástupce. Za mimořádných situací, kdy je pro rozhodnutí případu

ústní podání účastníka či doprovázející osoby zvláště relevantní, může senát zvážit změnu data (ať již na žádost účastníka či z vlastního popudu), viz také vysvětlující poznámka k novému odstavci 2(c) dále.

Nový odstavec 2(a) stanoví požadavky na žádost. Pokud tyto požadavky splněny nejsou, může senát žádost zamítnout již je z tohoto samotného důvodu. K usnadnění stanovení náhradního data senátem je vhodné (nikoli povinné), aby žadatel uvedl v žádosti data, kdy nebudou k dispozici. To mohou učinit sami i ostatní účastníci nebo je k tomu vezve senát.

Nový odstavec 2(b) stanoví příkladný seznam důvodů, které mohou ospravedlnit změnu data. Tyto příklady byly v zásadě převzaty ze Sdělení.

Pokud účastník uvede některý z důvodů podle nového odstavce 2(b) a splní požadavky nového odstavce 2(a), senát běžně, i když ne automaticky, žádosti vyhoví.

Senát zváží veškeré okolnosti; například může též vzít v úvahu to, že ústní jednání v jiném případě již bylo nařízeno v předchozí či následný den v jiném místě.

Pojem „národní soud“ v odstavci 2(b) zahrnuje i UPC.

Nový odstavec 2(c) stanoví příkladný seznam důvodů, které zpravidla nepovedou ke změně data ústního jednání. Je však na uvážení senátu, zda i v těchto případech změnu data povolí, např. pokud senát usoudí, že ústní podání účastníka či doprovázející osoby, jako technického experta, je pro rozhodnutí případu zvláště relevantní.

Od povinnosti zmíněné ve Sdělení, aby účastník v žádosti uvedl, proč nemůže být zástupce, který se nemůže ústního jednání zúčastnit nahrazen zástupcem jiným, bylo upuštěno.

Nový odstavec 7 stanoví, že senát může vydat rozhodnutí s odůvodněním ve zkrácené podobě. Zda se senát rozhodne k takovému kroku, odvisí například na možném dopadu na kvalitu jeho rozhodnutí, konzistentnosti

a vývoji case law stížnostních senátů a zájmech třetích osob či soudu (včetně UPC), nebo veřejnosti obecně.

Toto ustanovení platí pro rozhodnutí o stížnosti, tj. pro rozhodnutí, které bylo přijato jako ukončení stížnostního řízení, pokud bylo vyhlášeno při ústním jednání a pouze za podmínky, že s tím účastníci vyjádřili souhlas. Nedání souhlasu nebude mít pro účastníka nepříznivé důsledky. Souhlas s důvody uvedenými ve zkrácené podobě nemá vliv na právo účastníků podat žádost o přezkum.

Po uvedení skutkové podstaty (Pr. 102(f) EPC) může následující odůvodnění (Pr. 102(g) EPC) sestávat pouze z rozhodných názorů, na kterých je rozhodnutí založeno.

Pokud je senátu znám legitimní zájem na úplném písemném rozhodnutí senátu, nelze zkrácenou formu odůvodnění použít.

Ve vhodných případech může být odůvodnění ve zkrácené podobě uvedeno již v zápisu z ústního jednání, takže odůvodnění v písemném rozhodnutí může na něj pouze odkazovat (aby byly splněny požadavky 102 EPC). Takový postup může být například vhodný tehdy, když se rozhodnutí týká jediné otázky.

Nový odstavec 8 uvádí další možnost, kdy lze odůvodnění v rozhodnutí uvést ve zkrácené podobě. Na rozdíl od nového odstavce 7 nový odstavec 8 nevyžaduje výslovný souhlas účastníků a neomezuje se na rozhodnutí vyhlášená při ústním jednání. Jak již bylo uvedeno u poznámky k odstavci 7, při rozhodování o tom, zda odůvodnění uvést ve zkrácené podobě může senát posoudit například možný dopad na kvalitu jeho rozhodnutí, konzistentnosti a vývoji case law stížnostních senátů a zájmech třetích osob či soudu (včetně UPC), nebo veřejnosti obecně.

Nový odstavec 8 zbavuje senát nutnosti uvést úplné odůvodnění ve svém rozhodnutí, pokud souhlasí s odůvodněním, uvedeném ve stížnosti napadeného rozhodnutí. Senát tak může učinit, pokud souhlasí se všemi nálezy stížností napadeného rozhodnutí nebo

pouze s pouze s nálezy v jedné či více specifických otázkách.

Pokud však odůvodnění stížnosti obsahuje skutečnosti, které nebyly předmětem řízení před útvarem první instance, lze očekávat, že se senát jimi bude zabývat v odůvodnění svého rozhodnutí, takže požadavky zejména článku 113(1) EPC budou naplněny.

Nový odstavec 9 upravuje vydávání „rozhodnutí o stížnosti“, tj. rozhodnutí přijaté jako ukončení stížnostního řízení. Nejde tak například o rozhodnutí, ve kterých se postupuje Velkému stížnostnímu senátu právní otázka, rozhodnutí k dokazování či rozhodnutí o posunutí ústního jednání.

Nový odstavec 9 stanoví obecné pravidlo, že veškerá rozhodnutí o stížnosti, včetně těch vydaných během písemného řízení, musí být vydány zavčas.

Tak jako v minulosti vyhlásí předsedající rozhodnutí na závěr ústního jednání, ledaže to senát nepovažuje za vhodné.

Nový odstavec 9(a) upravuje běžné případy, ve kterých je rozhodnutí o stížnosti vyhlášeno na závěr ústního jednání. V takových případech „zavčas“ pro účely nového odstavce znamená, že rozhodnutí bude vypraveno během tří měsíců.

Pokud to však senát není schopen provést, jsou účastníci informováni o tom, kdy k vypravení dojde. K takovým případům může dojít například při onemocnění člena senátu, zvláště složitým případu či u rozhodnutí, u kterého se předpokládá jeho publikace v OJ EPÚ.

Senát nemusí informovat účastníky o důvodech prodlení vypravení svého rozhodnutí. Senát by však měl informovat účastníky o prodlení co možná nejdříve poté, co je mu zřejmé, že tříměsíční lhůtu nemůže dodržet a učinit tak normálně ještě předtím, než tato lhůta uplyne. Jakékoliv další prodlení (tj. pokud senát není schopen dodržet ani účastníkům již jednou sdělený termín) by muselo být oznámeno samostatně.

Pro případ, že senát nevypraví své rozhodnutí v relevantní lhůtě, či k relevantnímu datu není stanovena žádná sankce. Je o tom

ovšem informován prezident stížnostních senátů.

Nový odstavec 9(b) upravuje situaci, kdy předsedající nevyhlásí rozhodnutí na závar ústního jednání, i když je případ pro rozhodnutí připraven. V takovém případě musí předsedající uvést, kdy bude kompletní písemné rozhodnutí účastníkům vypraveno.

Maximální lhůta je opět tříměsíční. Pokud senát zjistí, že po ústním jednání případ ještě není pro rozhodnutí připraven, musí zaslat účastníkům zprávu o tom, jak bude v řízení pokračováno (např. nařízení dalšího ústního jednání či postoupení právní otázky Velkému stížnostnímu senátu).

Článek 16

Náklady

(1) S výhradou článku 104(1) EPC může senát na žádost nařídit účastníku řízení uhradit část či celé náklady dalšího účastníka. Aniž by tím bylo omezeno právo senátu na uvážení, tyto náklady zahrnují ty, které vznikly druhému účastníku řízení v souvislosti

- (a) se změnou stížnosti účastníka podle článku 13;
- (b) prodloužením lhůty;
- (c) s jednáním či zanedbáním, které nepříznivě ovlivnilo včasné a efektivní vedení ústního jednání;
- (d) s jednáním v rozporu s pokyny senátu;
- (e) se zneužitím postupu.

(2) K úhradě předepsané náklady mohou být celkové náklady, které oprávněně straně vznikly nebo jejich část, přičemž mohou být stanoveny mj. formou procentního podílu či konkrétní částkou. Při posledně uvedené možnosti je pak rozhodnutí senátu konečným rozhodnutím pro účely článku 104(3) EPC. K úhradě předepsané náklady mohou zahrnovat náklady spojené se zastoupením účastníka evropským patentovým zástupcem, vlastní náklady účastníka

at' již jedná prostřednictvím zástupce či nikoli a náklady svědků či expertů placených účastníkem řízení, a to v rozsahu, ve kterém jejich vynaložení bylo nezbytné a přiměřené.

Článek 17

Zprávy účastníkům řízení

(1) V písemné fázi řízení jsou vyjádření k žádostem a pokyny v procesních věcech vydávány formou zpráv.

(2) Pokud senát považuje za vhodné komunikovat s účastníky řízení ohledně možného hodnocení věcných či právních otázek, pak je taková komunikace vedena způsobem, který nelze interpretovat jako senát jakýmkoliv způsobem zavazující.

Článek 18

Právo prezidenta Evropského patentového úřadu na vyjádření

Senát může z vlastního podnětu nebo na písemnou odůvodněnou žádost prezidenta Evropského patentového úřadu vyzvat prezidenta, aby se písemně či ústně vyjádřil k otázkám obecného zájmu, které byly nastoleny během řízení o projednávaném případě. Účastníci řízení mají právo předložit k vyjádření prezidenta své připomínky.

Článek 19

Diskuse a hlasování

(1) Pokud členové senátu nejsou ve věci přijímaného rozhodnutí shodného názoru, sejde se senát k diskusi. Diskuse se účastní pouze členové senátu; předsedající v konkrétní stížnosti však může povolit účast i jiných úředníků. Tato diskuse je důvěrná.

(2) Během diskuse senátu přednese své stanovisko jako první zpravodaj, následuje případný další zpravodaj a, pokud není zpravodajem předsedající pak předsedající jako poslední.

(3) Pokud je nezbytné hlasování, pak se hlasuje ve stejném pořadí; s tou výjimkou, že předsedající, i když je současně zpravodajem, hlasuje jako poslední. Nikdo se nemůže zdržet hlasování.

Článek 20

Odchýlení se od dřívějšího rozhodnutí některého ze senátů či od Instrukcí pro průzkum

(1) Pokud senát považuje za nezbytné se odchýlit od interpretace či vysvětlení EPC, tak jak bylo podáno v dřívějším rozhodnutí některého ze senátů, musí uvést důvody, které ho k tomu vedou, s výjimkou případů, kdy tyto důvody jsou v souladu s dřívějším rozhodnutím či stanoviskem Velkého stížnostního senátu v souladu čl. 112 odst. 1 EPC. O takovém rozhodnutí senátu je informován prezident Evropského patentového úřadu.

(2) Pokud senát ve svém rozhodnutí interpretuje EPC odlišně, než jak je interpretována v Instrukcích pro průzkum, uvede i důvody, které ho k tomu vedly, pokud je názoru, že rozhodnutí bude ve světle těchto důvodů snadněji pochopitelné.

Poznámka: Toto ustanovení se netýká rozhodnutí Velkého stížnostního senátu o žádostech o přezkum (čl. 112a EPC).

Článek 21

Odchýlení se od dřívějšího rozhodnutí či stanoviska Velkého stížnostního Senátu.

Pokud senát považuje za nezbytné se odchýlit od interpretace či vysvětlení EPC, tak jak bylo podáno v dřívějším rozhodnutí či stanovisku Velkého stížnostního senátu v souladu s čl. 112 odst. 1 EPC, postoupí příslušnou otázku Velkému stížnostnímu senátu.

Poznámka: Postoupení Velkému stížnostnímu senátu není třeba v případech, ve kterých se senát hodlá odchýlit od rozhodnutí Velkého stížnostního senátu o žádosti o přezkum (čl. 112a EPC).

Článek 22

Postoupení otázky Velkému stížnostnímu senátu

(1) Pokud má být postoupena Velkému stížnostnímu senátu otázka v souladu s čl. 112 odst. 1 EPC, musí k tomu senát vydat rozhodnutí.

(2) Takové rozhodnutí musí obsahovat údaje uvedené v Pr. 102, písm. (a), (b), (c), (d) a (f) EPC a otázku, kterou postupuje senát Velkému stížnostnímu senátu. Dále musí být uvedeny souvislosti, za kterých otázka vznikla.

(3) Rozhodnutí je doručeno účastníkům řízení.

Článek 23

Závaznost jednacího řádu

Tato pravidla jednacího řádu jsou pro stížnostní senáty závazná s výjimkou případů, kdy by to vedlo k situacím, které jsou neslučitelné s duchem a účelem EPC.

Článek 24

Nabytí účinnosti

(1) Tato revidovaná verze Jednacího řádu stížnostních senátů nabude účinnosti 1. ledna 2020.

(2) S výhradou článku 25 dosavadní platná verze Jednacího řádu stížnostních senátů ztratí účinnost po nabytí účinnosti verze revidované.

Článek 25

Přechodná ustanovení

(1) Revidovaná verze se použije u stížnostní v řízení či podaných po datu nabytí účinnosti, s výhradou následujících odstavců.

(2) Článek 12 odstavce 4 a 6 revidované verze se nepoužijí pro odůvodnění stížnosti podané před datem nabytí účinnosti a pro vyjádření k ní podané včas. Pro tyto případy nadále platí článek 12 odstavec 4 dosud platné verze Jednacího řádu stížnostních senátů.

(3) Pokud bylo předvolání k ústnímu jednání nebo zpráva senátu podle Pr. 100 odst. 2 EPC doručena před datem nebytí účinnosti revidované verze, článek 13 od-

stavec 2 revidované verze se nepoužije. Pro tyto případy nadále platí článek 13 dosud platné verze Jednacího řádu stížnostních senátů.

K rozhodnutí Velkého stížnostního senátu G 2/19

Stížnostní senát postoupil v kauze T0831/17 Velkému stížnostnímu senátu následující právní otázky – G 2/19

1. Je právo na ústní jednání ve stížnostním řízení omezeno, pokud je stížnost evidentně nepřipustná?

2. Pokud je odpověď na otázku 1 kladná, je stížnost proti rozhodnutí o udělení evidentně nepřipustná, která byla podána třetí osobou ve smyslu čl. 115 EPC a byla odůvodněna tím, že EPC neupravuje alternativní prostředek nápravy proti rozhodnutí průzkumové divize, která nevzala v úvahu připomínky třetí osoby o nedodržení čl. 84 EPC?

3. Pokud je odpověď na předchozí otázku záporná, je stížnostní senát oprávněn svolat ústní jednání v Haaru, když stěžovatel namítá, že toto místo není v souladu s EPC a požaduje, aby se ústní jednání konalo v Mnichově?

Senát v řízení o stížnosti stěžovateli sdělil, že lze očekávat zamítnutí stížnosti, protože třetí osoba, která vznesla připomínky podle čl. 115 EPC není účastníkem řízení a není tak oprávněna ke stížnosti.

Otázka, zda je umístění stížnostních senátů v Haaru v souladu s EPC je relevantní pro rozhodnutí senátu o stížnosti, pokud zde je právo na ústní jednání i v případě, kdy je stížnost evidentně nepřipustná. Stěžovatel se domnívá, že musí mít právo na ústní jednání. Jinak by se jednalo o odepření výkonu spravedlnosti proti ignorování jeho připomínek, tý-

kajících se čl. 84 EPC, a omezených důvodů odporu.

Stěžovatel se dále domnívá, že se jedná o neúnosnou mezeru v dostupných prostředcích nápravy a požaduje, aby tato zásadní otázka byla vyjasněna rozhodnutím. Požádal tak o ústní jednání týkající se přípustnosti stížnosti. Senát tak vydal předvolání k ústnímu jednání v Haaru, tj. v současném sídle stížnostních senátů, s čímž stěžovatel vyjádřil nesouhlas a požádal, aby bylo ústní jednání přesunuto do Mnichova, protože to je sídlo EPÚ, zatímco Haar není místem, kde by se měla konat jednání, na rozdíl od např. Haagu.

Rozhodnutí Velkého stížnostního senátu

Velký stížnostní senát přeformuloval shora uvedené otázky, protože první z nich odmítl jako nepřipustnou a rozhodl takto:

1. Třetí osoba ve smyslu čl. 115 EPC, která podala stížnost proti rozhodnutí o udělení evropského patentu, nemá právo požadovat, aby vydání příkazu k obnově průzkumového řízení ve věci evropské patentové přihlášky, ve kterém by se mohly odstranit údajně nejasné nároky (čl. 84 EPC), bylo projednáno při ústním jednání před stížnostním senátem Evropského patentového úřadu. Takto podaná stížnost nemá odkladný účinek.

2. Ústní jednání před stížnostními senáty v jejich sídle v Haaru není v rozporu s čl. 113(1) a 116(1) EPC.

Poznámka: Pokud jde o první přeformulovanou otázku, tj. pokud třetí osoba podá stížnost proti rozhodnutí o udělení patentu z důvodu nejasnosti nároků, Velký senát rozhodl, že taková třetí osoba nemá právo na slyšení při ústním jednání před stížnostním senátem. Velký senát přitom odkázal na dřívější rozhodnutí G 3/14 a potvrdil, že nezměněné nároky uděleného patentu nemohou být zkoumány z hlediska nejasnosti. Velký senát také odkázal na dřívější rozhodnutí G 1/97 a rozhodl, že taková stížnost je nepřijatelná. A protože třetí osoba nemá právo na ústní jednání, takové stížnosti mohou být bezprostřed-

ně zamítnuty písemně jako nepřijatelné, bez dalších procesních formalit. Toto rozhodnutí tak vylučuje možnost, aby třetí osoby mohly usilovat o přezkum před udělením patentu neúspěšně uplatněných připomínek cestou stížnosti proti rozhodnutí o udělení patentu. Pokud jde o druhou přeformulovanou otázku Velký stížnostní senát rozhodl, že konání ústního jednání v Haaru neporušuje právo strany na slyšení, přičemž vnímaný diskomfort s tím spojený rovněž nelze považovat za porušení tohoto práva, mj. i s přihlédnutím k tomu, že Haar je situován nedaleko hranic města Mnichov, přičemž účelem nové dislokace stížnostních senátů bylo zvýraznění jejich nezávislosti na administrativních orgánech Evropského patentového úřadu.

K rozhodnutí správní rady EPO, kterým se s účinností od 1. ledna 2020 mění Pravidlo 142 EPC

Pravidlo 142 EPC - Přerušování řízení, se mění takto:

(1) Řízení před Evropským patentovým úřadem se přerušuje:

- (a) v případě úmrtí nebo právní nezpůsobilosti přihlašovatele nebo majitele evropského patentu nebo osoby, která je podle národního práva přihlašovatele nebo majitele evropského patentu oprávněna jednat v jeho zastoupení. Pokud se výše uvedené případy nedotýkají oprávnění zástupce jmenovaného podle článku 134, přerušuje se řízení pouze na žádost tohoto zástupce;
- (b) je-li přihlašovatelem nebo majitelem patentu v důsledku opatření proti jeho majetku zabráněno z právních důvodů pokračovat v řízení;

- (c) v případě úmrtí nebo právní nezpůsobilosti zástupce přihlašovatele nebo majitele evropského patentu nebo je-li tomuto zástupci v důsledku opatření proti jeho majetku zabráněno z právních důvodů pokračovat v řízení.

(2) Je-li v případech uvedených v odstavci 1(a) nebo (b) Evropskému patentovému úřadu známa totožnost osoby oprávněné pokračovat v řízení, oznámí této osobě a případně i ostatním účastníkům, že v řízení se bude po stanoveném datu pokračovat.

Pokud není Evropský patentový úřad během tří let od data zveřejnění data přerušování v Evropském patentovém věstníku informován o identitě osoby oprávněné pokračování v řízení, může stanovit datum, kdy zamýšlí řízení obnovit z moci úřední.

(3) V případě uvedeném v odstavci 1(c) se v řízení pokračuje, pokud byl Evropský patentový úřad informován o jmenování nového zástupce přihlašovatele nebo pokud Úřad oznámil ostatním účastníkům jmenování nového zástupce majitele patentu. Pokud Evropský patentový úřad do tří měsíců od přerušení řízení neobdrží informaci o jmenování nového zástupce, sdělí přihlašovatelovi nebo majiteli patentu, že:

- (a) v případě uvedeném v článku 133 odstavci 2, bude evropská patentová přihláška považována za vzatou zpět, nebo bude zrušen evropský patent, pokud nebude informace poskytnuta do dvou měsíců po doručení tohoto sdělení, nebo
- (b) v ostatních případech se bude v řízení pokračovat s přihlašovatelem nebo majitelem patentu, a to ode dne doručení tohoto sdělení.

(4) Lhůty, které platily pro přihlašovatele nebo majitele patentu ke dni přerušení řízení, s výjimkou lhůty pro podání žádosti o provedení průzkumu a pro zaplacení udržovacích poplatků, začnou běžet znova dnem, od kterého se pokračuje v řízení. Nastane-li tento den později než dva měsíce před uplynutím lhůty pro podání žádosti o průzkum, lze uvedenou žádost podat do dvou měsíců po tomto dni.

Poznámka: Účelem shora uvedené změny Pr. 142 EPC je odstranění právní nejistoty třetích osob, ke které docházelo v případech, kdy nebylo možné obnovit přerušeno řízení, protože EPÚ nebyl informován o identitě osoby, která by byla k dalšímu řízení oprávněná. Tento nedostatek je shora uvedenou změnou odstraněn tím, že EPÚ může obnovit řízení po uplynutí třech let od oznámení přerušeno řízení v Evropském patentovém věstníku z moci úřední.

JUDIKATURA

Soudní dvůr EU rozhodl ve věci Sky v. SkyKick o nemožnosti prohlásit ochrannou známku za neplatnou z důvodu nejasností a nepřesností v seznamu výrobků s služeb

Rozhodnutí:

**ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA
(ČTVRTÉHO SENÁTU)¹**

ze dne 29. ledna 2020

ve věci C371/18

Sky plc, Sky International AG, Sky UK Ltd
proti SkyKick UK Ltd, SkyKick Inc.

Právní rámec:

články 7 a 51 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství

článek 3 první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách

Právní věta:

1) Články 7 a 51 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1891/2006 ze dne 18. prosince 2006, jakož i článek 3 první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, musí být vykládány v tom smyslu, že ochranná známka Společenství nebo národní ochranná známka nemůže být prohlášena za zcela nebo částečně neplatnou z důvodu, že výrazy použité k označení výrobků a služeb, pro které byla tato ochranná známka zapsána, postrádají jasnost a přesnost.

2) Článek 51 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 40/94, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1891/2006 ze dne 18. prosince 2006, a čl. 3 odst. 2 písm. d) první směrnice 89/104/EHS musí být vykládány v tom smyslu, že přihláška ochranné známky bez jakéhokoli úmyslu ji užívat pro výrobky a služby uvedené v zápisu zakládá neexistenci dobré víry ve smyslu těchto ustanovení, pokud přihlašovatel této ochranné známky měl v úmyslu buď poškodit zájmy třetích osob způsobem, který je v rozporu s poctivými zvyklostmi, nebo dosáhnout výlučného práva pro jiné účely, než je účel vyplývající z funkcí ochranné známky, aniž se přitom nutně zaměřil konkrétně na určitou třetí osobu. Jestliže se neexistence úmyslu užívat ochrannou známku v souladu se základními funkcemi ochranné známky týká pouze některých výrobků nebo služeb uvedených v přihlášce ochranné známky, zakládá tato přihláška neexistenci dobré víry pouze v rozsahu, v němž se týká těchto výrobků nebo služeb.

3) První směrnice 89/104/EHS musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání ustanovení vnitrostátního práva, podle něhož přihlašovatel ochranné známky musí prohlásit, že tato ochranná známka

je užívána pro výrobky a služby uvedené v přihlášce k zápisu nebo že má v dobré víře v úmyslu ji pro tyto účely užívat pokud, pokud porušení takové povinnosti nepředstavuje jako takové důvod neplatnosti již zapsané ochranné známky.

Základní informace o posuzovaném případě:

Sky a další jsou majitelkami čtyř obrazových a slovních ochranných známek Společenství a jedné národní slovní ochranné známky Spojeného království, které obsahují slovo „Sky“ (dále jen společně „ochranné známky dotčené v původním řízení“). Tyto ochranné známky byly zapsány pro velký počet výrobků a služeb v určitých třídách Niceského třídění, zejména ve třídách 9 a 38.

Sky a další podaly proti společnostem SkyKick před předkládajícím soudem, High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division [Vrchní soud (Anglie a Wales), Soud lorda kancléře, Spojené království], žalobu pro porušení práv z ochranných známek dotčených v původním řízení. Za účelem svých žalob pro porušení práv z ochranných známek se Sky a další odvolávají na zápis ochranných známek dotčených v původním řízení pro výrobky náležející do třídy 9 ve smyslu Niceského třídění, a sice počítačový software, počítačový software poskytovaný z internetu, počítačový software a telekomunikační přístroje umožňující připojení k databázím a k internetu, ukládání dat, jakož i služby náležející do třídy 38 ve smyslu tohoto třídění, a sice telekomunikační služby, elektronické poštovní služby, služby internetových portálů, informatické služby umožňující konzultaci a získávání informací, zpráv, textů, zvuků, obrazů a dat prostřednictvím počítače nebo počítačové sítě. Předkládající soud zdůrazňuje, že všechny ochranné známky dotčené v původním řízení nejsou zapsány pro toto zboží a tyto služby.

Tento soud rovněž uvádí, že Sky a další užívaly ochranné známky dotčené v původ-

ním řízení v širokém rozsahu pro celou škálu výrobků a služeb, které spadají pod jejich hlavní oblasti činnosti, a sice televizní vysílání, telefonii a poskytování širokopásmového připojení. Není zpochybňováno, že tyto ochranné známky jsou známy ve Spojeném království i v Irsku ve všech těchto oblastech. Sky a další však nenabízejí žádné produkty nebo služby migrace e-mailů nebo cloudového ukládání (Cloud storage) a nic nenasvědčuje tomu, že by je plánovaly v budoucnosti poskytovat. Tři hlavní produkty nabízené společnostmi SkyKick jsou založeny na počítačovém softwaru jakožto službě (software as a service nebo SaaS) a týkají se cloudové migrace (Cloud), cloudového ukládání a cloudové správy aplikací.

V rámci tohoto řízení společnosti SkyKick podaly protinávrh na prohlášení neplatnosti ochranných známek dotčených v původním řízení. Na podporu tohoto protinávrhu tvrdí, že tyto ochranné známky byly zapsány pro zboží a služby, které nejsou specifikovány dostatečně jasně a přesně. Společnosti SkyKick se v tomto ohledu odvolávají na rozsudek ze dne 19. června 2012, Chartered Institute of Patent Attorneys (C-307/10).

V tomto kontextu si předkládající soud zaprvé klade otázku, zda lze takový důvod neplatnosti uplatnit proti zapsané ochranné známce. V tomto ohledu předkládající soud připomíná, že Soudní dvůr v tomto rozsudku rozhodl, že přihlašovatel ochranné známky musí označit výrobky a služby, pro které je ochrana ochranné známky požadována, dostatečně jasně a přesně, aby příslušné orgány a třetí osoby mohly určit rozsah ochrany poskytnuté ochrannou známkou. V opačném případě je vnitrostátní úřad nebo Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) musel přihlášku zamítnout, pokud by specifikace nebyla změněna tak, aby byla dostatečně jasná a přesná.

Tento soud má za to, že z judikatury vzešlé z uvedeného rozsudku však nevyplývá, že by dotčená ochranná známka mohla být prohlášena za neplatnou po zápisu z důvo-

du, že specifikace postrádá jasnost či přesnost.

Zdůrazňuje, že pokud jde o ochrannou známku Evropské unie, čl. 128 odst. 1 nařízení 2017/1001 stanoví, že protinávrh na prohlášení neplatnosti „může být založen jen na důvodech [...] neplatnosti uvedených v tomto nařízení“. V projednávané věci se společnosti SkyKick opírají o důvod stanovený v čl. 59 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení, vykládaný ve světle článku 4 a čl. 7 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení, které nevyžadují, aby specifikace výrobků a služeb v přihlášce ochranné známky Evropské unie byla jasná a přesná. Stejně je tomu tak v případě národní ochranné známky.

Zadruhé za předpokladu, že by takový důvod mohl být uplatněn, si předkládající soud klade otázku, zda lze specifikace výrobků a služeb zpochybnit pro všechny ochranné známky dotčené v původním řízení. Uvádí, že společnosti SkyKick tvrdí, že ve věci v původním řízení identifikace výrobků a služeb, na které se tyto ochranné známky vztahují, postrádá jasnost a přesnost, s výjimkou „telekomunikačních služeb“ a „elektronických poštovních služeb“ ve třídě 38. Společnosti SkyKick a Sky a další mají rozdílný názor ohledně jasnosti a přesnosti specifikací „počítačový software“, „počítačový software poskytovaný z internetu“ a „počítačový software a telekomunikační přístroje umožňující připojení k databázím a k internetu.“

V tomto ohledu má předkládající soud za to, že zápis ochranné známky pro „počítačový software“ je příliš široký, a tudíž v rozporu s veřejným zájmem, neboť majiteli přiznává mimořádně rozsáhlý monopol, který nemůže být odůvodněn obchodním zájmem. Předkládající soud má nicméně za to, že to nutně neznamená, že výraz „počítačový software“ postrádá jasnost a přesnost. Předkládající soud si však klade otázku, do jaké míry by se údaje obsažené ve společném sdělení evropské sítě ochranných známek a (průmyslových) vzorů (ETMDN) ze dne 28. října 2015 o společné praxi v oblasti obecných údajů uvedených v záhlavích třídy Niceského třídění týkajících se

„strojů“ ve třídě 7 ve smyslu tohoto třídění nemohly použít rovněž na „počítačový software“.

Zatřetí si předkládající soud klade otázku, zda platnost ochranných známek dotčených v původním řízení může být dotčena tím, že v době podání žádosti o ochranu přihlašovatel nebyl v dobré víře.

Společnosti SkyKick před tímto soudem totiž tvrdí, že ochranné známky dotčené v původním řízení byly zapsány ve zlé víře, jelikož Sky a další neměly v úmyslu je užívat pro všechny výrobky a služby uvedené v zápisu těchto ochranných známek. Všechny uvedené ochranné známky tak musí být prohlášeny za neplatné nebo přinejmenším zčásti prohlášeny za neplatné pro zboží a služby, pro něž Sky a další neměly žádný úmysl je užívat.

Podle názoru uvedeného soudu usnadňuje zápis ochranných známek, ačkoli není požadováno jejich skutečné užívání, řízení o zápisu a umožňuje majitelům snadněji získat ochranu těchto ochranných známek před jejich uvedením na trh. Skutečnost, že je usnadněn zápis nebo že je pokryta příliš rozsáhlá oblast, však představuje překážku vstupu třetích osob na trh a vede k erozi veřejně dostupných označení. Možnost zápisu ochranné známky bez úmyslu ji užívat pro všechny nebo část uvedených výrobků a služeb tak umožňuje zneužití, což by bylo škodlivé, pokud by mimoto neexistovala žádná možnost zpochybnit zneužívající zápis na základě uplatnění neexistence dobré víry majitele dotčené ochranné známky. Předkládající soud zdůrazňuje, že ve své judikatuře se soudy Spojeného království soustředily na požadavek týkající se úmyslu užívat dotčenou ochrannou známku pro výrobky a služby uvedené v přihlášce k zápisu z důvodu, že v právu tohoto členského státu existuje čl. 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách z roku 1994.

Předkládající soud si přitom klade otázku týkající se slučitelnosti tohoto ustanovení s unijním právem. Za předpokladu, že by taková slučitelnost byla prokázána, má předkládající soud rovněž pochybnosti ohledně dosahu podmínky týkající se úmyslu užívat

ochrannou známku pro výrobky a služby, pro které byla zapsána.

Zprvé, i když unijní právo takový úmysl výslovně nestanoví a za současného stavu tohoto práva není možné, aby zapsaná ochranná známka mohla být vymazána z rejstříku z důvodu neužívání před uplynutím lhůty pěti let, judikatura Soudního dvora a Tribunálu Evropské unie uvádí, že za určitých okolností by skutečnost, že je zápis ochranné známky požadován bez jakéhokoli úmyslu užívat ji pro uvedené výrobky a služby, mohla zakládat neexistenci dobré víry majitele této ochranné známky v době podání žádosti o ochranu.

Zadruhé z této judikatury podle něj vyplývá, že k prokázání neexistence dobré víry přihlašovatele nestačí, aby posledně uvedený požádal o zápis dotčené ochranné známky pro širokou škálu výrobků a služeb, může-li uplatnit rozumný obchodní důvod pro požádání o takovou ochranu vzhledem k užívání této ochranné známky. Kromě toho její potenciální užívání nestačí k prokázání neexistence dobré víry.

Zatřetí citovaná judikatura umožňuje podle předkládajícího soudu mít za to, že v některých případech by přihlašovatel mohl podat přihlášku zčásti v dobré víře a zčásti ve zlé víře, měl-li v úmyslu užívat ochrannou známku pouze pro některé z výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána.

V případě, že přihlašovatel ochranné známky podal přihlášku k zápisu ve zlé víře, pokud jde o část výrobků a služeb, a v dobré víře, pokud jde o jinou část, klade si předkládající soud otázku, zda neplatnost musí být úplná, či částečná.

Předkládající soud má za to, že ve věci v původním řízení existují skutečnosti prokazující to, že v okamžiku zápisu ochranných známek dotčených v původním řízení Sky a další neměly v úmyslu je užívat pro všechny výrobky a služby uvedené v zápisu. Tyto zápisy se týkají výrobků a služeb, pro které Sky a další neměly žádný obchodní důvod požádat o ochranu, takže zahrnutí takových výrobků a služeb spadá do strategie Sky

a dalších za účelem získání velmi rozsáhlé ochrany ochranných známek.

Za těchto podmínek se High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division [Vrchní soud (Anglie a Wales), Soud lorda kancléře] rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Může být ochranná známka [Evropské] unie nebo národní ochranná známka zapsaná v členském státě prohlášena za zcela či částečně neplatnou z toho důvodu, že některé nebo všechny výrazy obsažené ve specifikaci výrobků a služeb nejsou dostatečně jasné a přesné, aby příslušné orgány a třetí osoby mohly pouze na základě těchto výrazů určit rozsah ochrany poskytnuté ochrannou známkou?

2) Je-li odpověď na první otázku kladná, je takový výraz jako ‚počítačový software‘ příliš obecný a vztahuje se na výrobky, které jsou příliš různorodé na to, aby byl slučitelný s funkcí ochranné známky jako označení původu, takže není dostatečně jasný a přesný k tomu, aby příslušné orgány a třetí osoby mohly pouze na základě tohoto výrazu určit rozsah ochrany poskytnuté ochrannou známkou?

3) Může samotné podání přihlášky ochranné známky bez jakéhokoli úmyslu ji užívat pro specifikované výrobky a služby zakládat neexistenci dobré víry?

4) Je-li odpověď na třetí otázku kladná, je možné dospět k závěru, že přihlašovatel byl při podání přihlášky částečně v dobré víře a částečně ve zlé víře, pokud měl přihlašovatel v úmyslu užívat ochrannou známku pro některé ze specifikovaných výrobků nebo služeb, avšak neměl v úmyslu tuto ochrannou známku užívat pro jiné specifikované výrobky a služby?

5) Je čl. 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách z roku 1994 slučitelný se směrnicí [2015/2436] a směrnicemi, které jí předcházejí?“

Z odůvodnění rozsudku:

Úvodní poznámky

Úvodem je třeba uvést, že otázky předklá-

dajícího soudu se týkají výkladu ustanovení týkajících se absolutních důvodů neplatnosti ochranné známky Evropské unie nebo národní ochranné známky, aniž se vztahují ke konkrétnímu nařízení nebo směrnici. Proto je třeba určit unijní právo použitelné na spor v původním řízení *ratione temporis*.

V tomto ohledu je třeba podobně jako generální advokát v bodě 33 jeho stanoviska uvést, že pokud jde o návrhy na prohlášení neplatnosti ochranných známek Evropské unie nebo národních ochranných známek, je pro určení použitelného hmotného práva rozhodující den, kdy byla podána přihláška těchto ochranných známek (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2014, *Bimbo v. OHIM*, C-591/12 P, bod 12 a citovaná judikatura).

V projednávané věci ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že všechny žádosti o ochranu pro ochranné známky dotčené v původním řízení byly podány mezi 14. dubnem 2003 a 20. říjnem 2008.

Článek 167 nařízení č. 207/2009 přitom jednak stanovil, že toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie, přičemž k jeho vyhlášení došlo dne 24. března 2009. Dále pak článek 18 směrnice 2008/95 rovněž stanovil, že tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie, přičemž k jejímu vyhlášení došlo dne 8. listopadu 2008.

Z toho vyplývá, že vzhledem k tomu, že přihlášky ochranných známek dotčených v původním řízení byly podány před datem vstupu nařízení č. 207/2009 a směrnice 2008/95 v platnost, spadají *ratione temporis*, pokud jde o ochranné známky Společenství dotčené v původním řízení, do působnosti nařízení č. 40/94, a pokud jde o národní ochrannou známku dotčenou v původním řízení, do působnosti první směrnice 89/104.

Z toho vyplývá, že otázky týkající se výkladu unijního práva uvedené v projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce je třeba chápat v tom smyslu, že se týkají jednak

ustanovení nařízení č. 40/94 a jednak ustanovení první směrnice 89/104.

K první a druhé otázce

Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda články 7 a 51 nařízení č. 40/94, jakož i článek 3 první směrnice 89/104 musí být vykládány v tom smyslu, že ochranná známka Společenství nebo národní ochranná známka může být prohlášena za zcela nebo částečně neplatnou z důvodu, že výrazy použité k označení výrobků a služeb, pro které byla tato ochranná známka zapsána, prostrádají jasnost a přesnost. V případě kladné odpovědi se tento soud táže, zda výraz „počítačový software“ splňuje tento požadavek jasnosti a přesnosti.

Za účelem odpovědi na tyto otázky je třeba zaprvé přezkoumat, zda nedostatek jasnosti a přesnosti výrazů použitých k označení výrobků a služeb, na které se vztahuje ochranná známka, představuje jako takový absolutní důvod neplatnosti národní ochranné známky nebo ochranné známky Společenství.

Pokud jde jednak o ustanovení první směrnice 89/104, je třeba uvést, že článek 3 této směrnice obsahuje seznam důvodů neplatnosti, mezi kterými není uveden nedostatek jasnosti a přesnosti výrazů použitých k označení výrobků a služeb, na které se vztahuje zápis národní ochranné známky. Sedmý bod odůvodnění uvedené směrnice přitom uvádí, že tyto důvody neplatnosti jsou vyjmenovány taxativním způsobem, i když některé z těchto důvodů jsou uvedeny fakultativně pro členské státy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. června 2002, Philips, C-299/99, bod 74; ze dne 12. února 2004, Koninklijke KPN Nederland, C-363/99, bod 78, a ze dne 9. března 2006, Matratzen Concord, C-421/04, bod 19). Tato směrnice tak zakazuje členskými státem stanovit jiné důvody prohlášení neplatnosti, než jsou důvody, které tato směrnice výslovně stanoví (obdobně viz rozsudek ze dne 27. června 2013, Malaysia Dairy Industries, C-320/12, bod 42).

Co se dále týče ustanovení nařízení č. 40/94, je třeba uvést, že jeho čl. 7 odst. 1 je téměř totožného znění jako čl. 3 odst. 1 první směrnice 89/104. Pokud jde o čl. 51 odst. 1 nařízení č. 40/94, jeho písm. a) pouze odkazuje na článek 7 tohoto nařízení, zatímco jeho písm. b) stanoví jako důvod neplatnosti tentýž důvod, který je uveden v čl. 3 odst. 2 písm. d) první směrnice 89/104. Naproti tomu nedostatek jasnosti a přesnosti výrazů použitých k označení výrobků nebo služeb, na které se vztahuje zápis ochranné známky Společenství, není v těchto ustanoveních zmíněného nařízení uveden. Stejně tak článek 96 téhož nařízení, týkající se protinávrhů, blíže stanoví, že protinávrh na prohlášení neplatnosti může být založen jen na důvodech neplatnosti uvedených v nařízení č. 40/94.

Z toho vyplývá, že stejně jako článek 3 první směrnice 89/104 musí být čl. 7 odst. 1 a čl. 51 odst. 1 nařízení č. 40/94 vykládány v tom smyslu, že poskytují taxativní výčet absolutních důvodů neplatnosti ochranné známky Společenství.

Článek 3 první směrnice 89/104, ani výše uvedená ustanovení nařízení č. 40/94 přitom mezi důvody, které jsou v nich uvedeny, neuvádí nedostatek jasnosti a přesnosti výrazů použitých k označení výrobků nebo služeb, na které se vztahuje zápis ochranné známky Společenství.

Z předcházejících úvah vyplývá, že nedostatek jasnosti a přesnosti výrazů použitých k označení výrobků nebo služeb, na které se vztahuje zápis národní ochranné známky nebo ochranné známky Společenství, nemůže být považován za důvod neplatnosti dotčené národní ochranné známky nebo ochranné známky Společenství ve smyslu článku 3 první směrnice 89/104 nebo článků 7 a 51 nařízení č. 40/94.

V každém případě je třeba dodat, že rozsudek ze dne 19. června 2012, Chartered Institute of Patent Attorneys (C-307/10) nemůže být vykládán v tom smyslu, že Soudní dvůr měl v úmyslu uznat další důvod neplatnosti, který není obsažen ve výčtu uvedeném v čl. 7

odst. 1 a v článku 51 nařízení č. 40/94, jakož i v článku 3 první směrnice 89/104. Soudní dvůr totiž v bodech 29 a 30 rozsudku ze dne 16. února 2017, Brandconcern v. EUIPO a Scooters India (C-577/14 P) uvedl, že rozsudek ze dne 19. června 2012, Chartered Institute of Patent Attorneys (C-307/10) upřesnil pouze požadavky týkající se nových přihlášek k zápisu jako ochranných známek Evropské unie, a netýká se tedy ochranných známek, které již byly zapsány ke dni jeho vyhlášení (rozsudek ze dne 11. října 2017, EUIPO v. Cactus, C-501/15 P, bod 38).

Zadruhé je třeba přezkoumat, zda třebaže nedostatek jasnosti a přesnosti výrazů použitých k označení výrobků nebo služeb, na které se vztahuje zápis ochranné známky, není důvodem neplatnosti národní ochranné známky nebo ochranné známky Společenství, spadá pod jeden z absolutních důvodů neplatnosti výslovně stanovených v článku 51 nařízení č. 40/94 vykládaném ve spojení s jeho článkem 7 nebo v článku 3 první směrnice 89/104.

Společnosti SkyKick zaprvé navrhuje, aby požadavek jasnosti a přesnosti výrobků a služeb, pro které byla ochranná známka zapsána, bylo možné spojit s požadavkem na grafické ztvárnění, který pro ochranné známky Společenství vyplývá z výkladu článku 4 ve spojení s čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 40/94, a pro národní ochranné známky vyplývá z výkladu článku 2 ve spojení s čl. 3 odst. 1 písm. a) první směrnice 89/104.

Je zajisté pravda, že Soudní dvůr v bodě 51 rozsudku ze dne 12. prosince 2002, Sieckmann (C-273/00) s ohledem na požadavek na grafické ztvárnění uvedl, že hospodářské subjekty musí mít možnost se s jasností a přesností ujistit o provedených zápisech nebo přihláškách k zápisu podaných jejich skutečnými nebo možnými konkurenty, a získat tak relevantní informace o právech třetích osob. Tyto úvahy však platí pouze pro identifikaci označení, která mohou tvořit ochrannou známku, a nelze z toho vyvodit, že by se takový požadavek jasnosti a přesnosti měl

vztahovat rovněž na pojmy použité ve vztahu k výrobkům a službám, pro které byla dotčená ochranná známka zapsána.

Zadruhé je třeba určit, zda nedostatek jasnosti a přesnosti výrazů použitých k označení výrobků a služeb, pro které byla ochranná známka zapsána, může jako takový způsobit neplatnost dotčené ochranné známky na základě čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 40/94 a čl. 3 odst. 1 písm. f) první směrnice 89/104 z důvodu, že je takový nedostatek v rozporu s veřejným pořádkem.

V tomto ohledu stačí uvést, že pojem „veřejný pořádek“ ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení č. 40/94 a čl. 3 odst. 1 písm. f) první směrnice 89/104 nelze chápat tak, že se vztahuje k takovým vlastnostem týkajícím se samotné přihlášky k zápisu, jako je jasnost a přesnost výrazů použitých k označení výrobků nebo služeb uvedených v tomto zápisu, bez ohledu na vlastnosti označení, jehož zápis jako ochranné známky je požadován.

Z toho vyplývá, že nelze mít za to, že takový nedostatek jasnosti a přesnosti výrazů označujících výrobky nebo služby uvedené v zápisu ochranné známky je v rozporu s veřejným pořádkem ve smyslu těchto ustanovení.

V každém případě je třeba pro úplnost dodat, že na základě čl. 50 odst. 1 nařízení č. 40/94 a článku 12 první směrnice 89/104 může ke zrušení práv majitele ochranné známky dojít, pokud po nepřerušené období pěti let nebyla ochranná známka na relevantním území řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána.

Článek 50 odst. 2 nařízení č. 40/94 a článek 13 první směrnice 89/104 rovněž blíže uvádějí, že existuje-li důvod zrušení ochranné známky pouze ve vztahu k některým z výrobků nebo služeb, pro které je ochranná známka zapsána, týká se zrušení pouze těchto výrobků nebo služeb.

Z těchto ustanovení tak vyplývá, že národní ochranná známka nebo ochranná známka Společenství zapsaná pro soubor výrobků nebo služeb, jejichž označení postrádá jas-

nost a přesnost, může být v každém případě chráněna pouze pro výrobky a služby, pro které byla řádně užívána.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem je třeba na první a druhou otázku odpovědět tak, že články 7 a 51 nařízení č. 40/94, jakož i článek 3 první směrnice 89/104 musí být vykládány v tom smyslu, že ochranná známka Společenství nebo národní ochranná známka nemůže být prohlášena za zcela nebo částečně neplatnou z důvodu, že výrazy použité k označení výrobků a služeb, pro které byla tato ochranná známka zapsána, postrádají jasnost a přesnost.

Ke třetí a čtvrté otázce

Podstatou třetí a čtvrté otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 51 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 a čl. 3 odst. 2 písm. d) první směrnice 89/104 musí být vykládány v tom smyslu, že přihláška ochranné známky bez jakéhokoli úmyslu ji užívat pro výrobky a služby uvedené v zápisu zakládá neexistenci dobré víry ve smyslu těchto ustanovení, a v případě kladné odpovědi zda čl. 51 odst. 3 tohoto nařízení č. 40/94 a článek 13 první směrnice 89/104 musí být vykládány v tom smyslu, že pokud se neexistence úmyslu užívat ochrannou známku v souladu s jejími základními funkcemi týká pouze některých výrobků nebo služeb uvedených v zápise, týká se neplatnost této ochranné známky pouze těchto výrobků nebo služeb.

Pokud jde zprv o otázku, zda čl. 51 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 a čl. 3 odst. 2 písm. d) první směrnice 89/104 musí být vykládány v tom smyslu, že přihláška ochranné známky bez jakéhokoli úmyslu ji užívat pro výrobky a služby uvedené v zápisu zakládá neexistenci dobré víry ve smyslu těchto ustanovení, je třeba připomenout, že tato ustanovení v podstatě stanoví, že ochranná známka může být prohlášena za neplatnou, pokud přihlašovatel v době podání přihlášky ochranné známky nebyl v dobré víře. Toto nařízení ani tato směrnice definici pojmu „[ne-

dostatek jednání] v dobré víře“ neposkytují. Je však třeba poznamenat, že tento pojem je autonomním pojmem unijního práva a že s ohledem na potřebu soudržného uplatňování vnitrostátních režimů ochranných známek a režimu ochranných známek Unie je třeba uvedený pojem vykládat stejným způsobem jak v kontextu první směrnice 89/104, tak v kontextu nařízení č. 40/94 (obdobně viz rozsudek ze dne 27. června 2013, Malaysia Dairy Industries, C-320/12, body 34 a 35).

Soudní dvůr měl příležitost rozhodnout, že kromě skutečnosti, že v souladu se svým obvyklým významem v běžném jazyce předpokládá pojem „[nedostatek jednání] v dobré víře“ určitý stav myslí nebo nepoctivý úmysl, je třeba pro účely jeho výkladu zohlednit zvláštní kontext práva ochranných známek, kterým je obchodní styk. V tomto ohledu je cílem unijních pravidel v oblasti ochranných známek zejména přispívat k systému nenarušené hospodářské soutěže v Unii, ve kterém musí být každý podnik schopen nechat si k tomu, aby si získal zákazníky kvalitou svých výrobků nebo služeb, zapsat jako ochranné známky označení umožňující spotřebiteli odlišit bez možnosti záměny tyto výrobky nebo služby od výrobků nebo služeb, které mají jiný původ (rozsudek ze dne 12. září 2019, Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret v. EUIPO, C-104/18 P, bod 45 a citovaná judikatura).

Absolutní důvody neplatnosti uvedené v čl. 51 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 a v čl. 3 odst. 2 písm. d) první směrnice 89/104 se tak použijí, pokud z relevantních a shodujících se indicií vyplývá, že majitel ochranné známky podal přihlášku této ochranné známky nikoli za účelem poctivé účasti v hospodářské soutěži, ale s úmyslem poškodit zájmy třetích osob způsobem, který je v rozporu s poctivými zvyklostmi, nebo s úmyslem dosáhnout výlučného práva pro jiné účely, než je účel vyplývající z funkcí ochranné známky, zejména ze základní funkce označení původu připomenuté v předcházejícím bodě tohoto rozsudku, aniž se přitom nutně zaměřil konkrétně na určitou

třetí osobu (rozsudek ze dne 12. září 2019, Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret v. EUIPO, C-104/18 P, bod 46).

Je zajisté pravda, že přihlašovatel ochranné známky není povinen uvést, ani dokonce přesně znát k datu podání své přihlášky k zápisu nebo k datu jejího zkoumání způsob, jakým bude přihlášenou ochrannou známkou užívat a že má majitel ochranné známky lhůtu v délce pěti let pro zahájení skutečného užívání v souladu se základní funkcí této ochranné známky [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2019, Deutsches Patent- und Markenamt (#darferdas?), C-541/18, bod 22].

Jak však generální advokát uvedl v bodě 109 svého stanoviska, zápis ochranné známky, aniž měl přihlašovatel jakýkoli úmysl užívat ji pro výrobky a služby uvedené v tomto zápisu, může zakládat neexistenci dobré víry, není-li přihláška ochranné známky odůvodněna s ohledem na cíle stanovené v nařízení č. 40/94 a první směrnici 89/104. Taková neexistence dobré víry však může nastat pouze tehdy, pokud existují relevantní a shodující se objektivní indicie, které mají prokázat, že přihlašovatel dotčené ochranné známky měl ke dni podání její přihlášky v úmyslu buď poškodit zájmy třetích osob způsobem, který je v rozporu s poctivými zvyklostmi, nebo dosáhnout výlučného práva pro jiné účely, než je účel vyplývající z funkcí ochranné známky, aniž se přitom nutně zaměřil konkrétně na určitou třetí osobu.

Neexistenci dobré víry přihlašovatele ochranné známky tedy nelze předpokládat pouze na základě zjištění, že v době podání své přihlášky k zápisu tento přihlašovatel nevykonával hospodářskou činnost odpovídající výrobkům a službám uvedeným ve zmíněné přihlášce.

Zadruhé je třeba určit, zda čl. 51 odst. 3 nařízení č. 40/94 a článek 13 první směrnice 89/104 musí být vykládány v tom smyslu, že pokud se neexistence úmyslu užívat ochrannou známkou v souladu s jejími základními funkcemi týká pouze některých výrobků nebo

služeb uvedených v zápisu, týká se neplatnost této ochranné známky pouze těchto výrobků nebo služeb.

V tomto ohledu stačí uvést, podobně jak uvedl generální advokát v bodě 125 svého stanoviska, že z těchto ustanovení jasně vyplývá, že týká-li se důvod neplatnosti pouze některých z výrobků nebo služeb, které jsou uvedeny v přihlášce k zápisu, ochranná známka se musí prohlásit za neplatnou pouze pro tyto výrobky nebo služby.

Vzhledem k výše uvedenému je třeba na třetí a čtvrtou otázku odpovědět tak, že čl. 51 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 a čl. 3 odst. 2 písm. d) první směrnice 89/104 musí být vykládány v tom smyslu, že přihláška ochranné známky bez jakéhokoli úmyslu ji užívat pro výrobky a služby uvedené v zápisu zakládá neexistenci dobré víry ve smyslu těchto ustanovení, pokud přihlašovatel této ochranné známky měl v úmyslu buď poškodit zájmy třetích osob způsobem, který je v rozporu s poctivými zvyklostmi, nebo dosáhnout výlučného práva pro jiné účely, než je účel vyplývající z funkcí ochranné známky, aniž se přitom nutně zaměřil konkrétně na určitou třetí osobu. Jestliže se neexistence úmyslu užívat ochrannou známkou v souladu se základními funkcemi ochranné známky týká pouze některých výrobků nebo služeb uvedených v přihlášce ochranné známky, zakládá tato přihláška neexistenci dobré víry pouze v rozsahu, v němž se týká těchto výrobků nebo služeb.

K páté otázce

Podstatou páté otázky předkládajícího soudu je, zda první směrnice 89/104 musí být vykládána v tom smyslu, že brání ustanovení vnitrostátního práva, podle něhož přihlašovatel ochranné známky musí prohlásit, že tato ochranná známka je užívána pro výrobky a služby uvedené v přihlášce k zápisu nebo že má v dobré víře v úmyslu ji pro tyto účely užívat.

V tomto ohledu je třeba uvést, jak bylo připomenuto v bodě 56 tohoto rozsudku, že sedmý bod odůvodnění této směrnice blíže uvádí, že absolutní důvody neplatnosti stanovené

v této směrnici jsou vyjmenovány taxativním způsobem, i když některé z těchto důvodů jsou uvedeny fakultativně pro členské státy. Uvedená směrnice tak zakazuje členským státům, aby ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici stanovily jiné důvody pro zamítnutí nebo prohlášení neplatnosti, než jsou důvody, které tato směrnice stanoví.

Naproti tomu si členské státy podrží, jak vyplývá z páteho bodu odůvodnění první směrnice 89/104, úplnou volnost v úpravě procesního ustanovení o zápisu, zrušení a neplatnosti ochranných známek získaných zápisem.

Z toho vyplývá, že i když členské státy mohou stanovit procesní ustanovení, která se jim jeví jako vhodná, taková ustanovení nemohou mít v praxi za účinek zavedení důvodů pro zamítnutí zápisu nebo prohlášení neplatnosti, které první směrnice 89/104 nestanoví.

Nelze tak mít za to, že ustanovení vnitrostátního práva, podle kterého musí přihlašovatel národní ochranné známky na základě pouhého procesního požadavku týkajícího se jejího zápisu prohlásit, že uvedená ochranná známka je užívána pro výrobky a služby uvedené v přihlášce k zápisu nebo že má v dobré víře v úmyslu ji pro tyto účely užívat, je neslučitelné s ustanoveními první směrnice 89/104. I když porušení takové povinnosti prohlášení může představovat důkaz pro účely prokázání případné neexistence dobré víry přihlašovatele v době podání přihlášky ochranné známky, takové porušení nemůže představovat důvod neplatnosti dotčené ochranné známky.

Z výše uvedeného vyplývá, že je třeba na pátou otázku odpovědět tak, že první směrnice 89/104 musí být vykládána v tom smyslu,

že nebrání ustanovení vnitrostátního práva, podle něhož přihlašovatel ochranné známky musí prohlásit, že tato ochranná známka je užívána pro výrobky a služby uvedené v přihlášce k zápisu nebo že má v dobré víře v úmyslu ji pro tyto účely užívat potud, pokud porušení takové povinnosti nepředstavuje jako takové důvod neplatnosti již zapsané ochranné známky.

Závěr pro praxi

Pro vlastníky ochranných známek neznámá toto rozhodnutí, že by museli neprodleně prověřit, zda seznamy výrobků a služeb jejich ochranných známek jsou dostatečně jasné a přesné a tyto seznamy případně upravit, protože nehrozí, že by z těchto důvodů mohly být prohlášeny za neplatné. Tím není dotčena možnost zrušit ochrannou známku pro neužívání po uplynutí pěti let. V případě nejasně či nepřesně formulovaného seznamu výrobků a služeb mohou vzniknout vlastníku ochranné známky potíže s tím, aby prokázal, že pro takto formulované výrobky a služby ochrannou známku řádně užíval.

Pro formulaci seznamu výrobků a služeb jsou nadále platné závěry uvedené v rozhodnutí soudního dvora ve věci IP Translator (C-307/10). Přesná a jasná formulace seznamu výrobků a služeb je zkoumána v přihlašovacím řízení. Pro přihlášku ochranné známky EU je požadavek na dostatečně jasné a přesné označení výrobků a služeb stanoven v čl. 33 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie. Pro české národní ochranné známky obdobný požadavek vyplývá z § 19a odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů.

Mgr. Miroslav Černý, Ph.D.

1 Rozhodnutí Soudního dvora jsou zveřejněna na www.curia.europa.eu v plném znění v češtině. Na tomto místě budou uvedeny základní

informace o skutkovém stavu a nejdůležitější argumenty z odůvodnění, které mohou být dle potřeby zkráceny a redakčně upraveny.

RESUME

Emil Jenerál: Will the patent system survive the coronavirus pandemic?

The article deals with the role of the patent system throughout the coronavirus crisis and the associated economic recession affecting most countries.

Martina Kotyková: The importance of intellectual property protection for the economy

The article notes that the sector intensively using intellectual property protection contributes to GDP to a large extent. Furthermore, the article analyzes the issue of treatment of intellectual property in the manufacturing sector and the issue of enforcement of intellectual property rights. The conclusion contains recommendations for the current economic situation.

RESÜMEE

Emil Jenerál: Wird das Patentsystem eine Coronavirus-Pandemie überleben?

Der Artikel befasst sich mit der Rolle des Patentsystems bei der Bewältigung der Coronavirus-Krise und dem damit verbundenen Abschwung in den Volkswirtschaften der meisten Länder in der Welt.

Martina Kotyková: Die Bedeutung des Schutzes des geistigen Eigentums für die Wirtschaft

Der Artikel weist darauf hin, dass der Sektor, der den Schutz des geistigen Eigentums intensiv nutzt, in hohem Maße zum BIP beiträgt. Weiter analysiert der Artikel das Problem des Umgangs mit geistigem Eigentum im Produktionsgewerbe und das Problem der Durchsetzung von Rechten von geistigem Eigentum. Der Schluss enthält Empfehlungen für die aktuelle Wirtschaftslage.

RESUMÉ

Emil Jenerál: Le système des brevets survivra-t-il à une pandémie de coronavirus?

L'article examine le rôle du système des brevets dans la gestion de la crise des coronavirus et du ralentissement dans les économies de la plupart des pays associés dans le contexte la crise.

Martina Kotyková: L'importance de la protection de la propriété intellectuelle pour l'économie

L'article souligne que le secteur à forte intensité de propriété intellectuelle contribue de manière significative au PIB. En outre, l'article analyse la question du traitement de la propriété intellectuelle dans le secteur manufacturier et la question de l'application des droits de propriété intellectuelle. La conclusion contient des recommandations sur la situation économique actuelle.

РЕЗЮМЕ

Емил Енерал: Выдержит ли патентная система пандемию коронавируса?

В статье рассматривается роль патентной системы в управлении кризисом коронавируса и связанным с ним спадом в экономике большинства стран мира.

Мартина Котыкова: Важность защиты интеллектуальной собственности для экономики

В статье указывается, что сектор, который интенсивно использует защиту интеллектуальной собственности, в значительной степени способствует ВВП. Кроме того, в статье анализируется проблема обращения с интеллектуальной собственностью в производственном секторе и проблема соблюдения прав интеллектуальной собственности. Заключение содержит рекомендации для текущей экономической ситуации.

INHALT

Emil Jenerál: Wird das Patentsystem eine Coronavirus-Pandemie überleben?.....	73
Martina Kotyková: Die Bedeutung des Schutzes des geistigen Eigentums für die Wirtschaft....	77
EUROPÄISCHES RECHT	83
Emil Jenerál: Überarbeitete Fassung der Verfahrensordnung der Beschwerdekammern.....	83
Die Entscheidung der Großen Beschwerdekammer G 2/19	99
Über den Beschluss des Verwaltungsrats zur Änderung der Regel 142 der Ausführungsordnung zum Europäischen Patentübereinkommen mit Wirkung vom 1. Januar 2020.....	100
JUDIKATUR	101
Miroslav Černý: Der Gerichtshof der EU hat in Sachen Sky gegen SkyKick entschieden, dass es unmöglich ist, eine Marke aufgrund Unklarheiten und Ungenauigkeiten in der Liste der Waren und Dienstleistungen für ungültig zu erklären.....	101

SOMMAIRE

Emil Jenerál: Le système des brevets survivra-t-il à une pandémie de coronavirus?	73
Martina Kotyková: L'importance de la protection de la propriété intellectuelle pour l'économie.....	77
LE DROIT EUROPÉEN	83
Emil Jenerál: Sur la version révisée du règlement de procédure des chambres de recours.....	83

Sur la décision de la Grande Chambre de recours G 2/19	99
Sur la décision du Conseil d'administration de l'OEB modifiant la règle 142 de la CBE avec effet au 1er janvier 2020	100
JURISPRUDENCE	101
Miroslav Černý: La Cour de justice de l'UE a statué dans l'affaire Sky c. SkyKick sur l'impossibilité de déclarer une marque invalide en raison d'ambiguïtés et d'inexactitudes dans la liste des produits et services	101

СОДЕРЖАНИЕ

Emil Eнерал: Выдержит ли патентная система пандемию коронавируса?.....	73
Мартина Котыкова: Важность защиты интеллектуальной собственности для экономики	77
ЕВРОПЕЙСКОЕ ПРАВО	83
Emil Eнерал: Ревизия правил процедуры Апелляционного совета	83
Решение Большого апелляционного совета по делу G 2/19	99
Решение Административного совета ЕПВ, касающееся изменения Правила 142 ЕПД вступающее в силу с 1-ого января 2020 г.	100
ЮДИКАТУРА	101
Мирослав Чепны: Суд ЕС вынес решение в Sky v SkyKick о том, что товарный знак не может быть признан недействительным из-за неясностей и неточностей в списке товаров и услуг.....	101

ÚŘAD PRŮMYSLOVÉHO VLASTNICTVÍ

ANTONINA ČERMÁKA 2a
160 68 PRAHA 6 - BUBENEČ

tel.: 220 383 111 ústředna
220 383 129 studovna pro veřejnost
220 383 120 informační středisko

fax: 224 324 718 podatelna
224 311 566 studovna pro veřejnost

e-mail: objednavky@upv.cz
posta@upv.cz
helpdesk@upv.cz
studovna@upv.cz

WWW.UPV.CZ